BIBLIOTECA CENTRAL

Juramentum suppletorium quare etiam necessarium dicatur. t. 2. p.194. n. 6
Juramentum hoc ut a judice deferatur, quænam requirantur. t. 2. p.195. n.9
Juramentum in judicio non est deferendum, stantibus legitimis probationibus. t.2. ibid. n.8
Juramentum ad removendam calumniam præstitum non est superfluum, etiam stantibus probationibus per legitimos testes, & instrumenta. ib. n. 9
Juramentum suppletorium an in causis matrimonialibus deferatur. ib. n. 14
Juramentum suppletorium defertur actori semiplene probanti. ibid. n. 10
Juramentum ab Episcopo præstitum de non alienandis rebus Ecclesiæ, ad directas tantum, & illicitas alienationes restringendum est. ibid.
Juramentum sæpe defertur ad probationem copulæ inter virum, & uxorem. t.2.p.100.n.5
Juramentum factum de non ferendo testimonio non eximit testes ab eo ferendo. t.2.p.240.n.3
Juramentum in judicio proferre an sit Episcopis, presbyteris, clericis, & monachis prohibitum. t.2.p.261.n.5
Juramentum an producat actionem, tam de jure Civili, quam canonico. t.2.p.312.n.7
Juramenti obligatio quotupliciter tolli possit. t.2.p.313.n.8
Juramenti relaxatio quotuplex sit, & in quo differat ab irritatione, & commutatione. ib.& seq.n.10
Juramenti relaxatio a quibus fieri possit. ib. n.11
Juramentum an possit relaxari a judice sæculari. t.2.p.314.n.12
Juramenti relaxatio a quo judice fieri debeat, cum partes sunt diversæ jurisdictionis. ib. & seq. n. 14
ad Juramenti relaxationem causa desideratur. ib. n. 15
Juramentum in quibus casibus relaxari debeat. ib. & seq.
Juramentum continens turpitudinem, vel injustitiam ex parte suscipientis, & injuriam ex parte permittentis, non debet sortiri effectum. t.2.p.315.& seq.n.17
Juramentum parti præstitum, ea illud frangente, impune violari potest. t.2.p.316.n.1
Juramenti ab Episcopis præstandi formula quam antiqua. ib. & seq. n. 1. & 2
Juramentum a quibus clericis debeat Episcopo præstari. t. 2. p.317. n.3
Juramentum strictius obligat quam simplex promissio. t. 2. p. 318. n.4
Juramentum metu extortum servandum est, donec ab Ecclesia relaxetur. t.1. p.320.n.2
Juramentum metu extortum omni jure validum est. ib. n.4
Juramentum adveniens contractibus a jure reprobatis an sit validum. ib. & seq. n.5
Juramentum ex iracundiæ calore præstitum an sit adimplendum. t.2.p.317.n.1
Juramenta illicita non sunt servanda. ib. n.3
Juramentum fidelitatis an sit personale, vel reale. t.2.p.318.n.4
Juramentum ab invitis pro vita, & rebus servandis præstitum, ab Ecclesia relaxatur. ib. n.5
Juramento generali non comprehenduntur ea, de quibus verisimile est juratum non cogitasse. t.2.p.329.n.5
Juramenta Principum relaxare proprium est Pontificis. t.2. p. 330. n.3
Juramentum in leges a judicibus olim præstitum. t.2.p.332.n.2
in Juramento quolibet præstito semper intelligitur exceptum superioris. t.2.p.ibid.n.5
Juramentum factum de observando ordine judiciali a judice præstitum, non est in notoriis servandum; secus in plenariis, & aliis judiciis. t.2.p.331.n.4
Juramentum de observando ordine judiciario etiam in causis notoriis a judice præstitum, an sit adimplendum. ib.n.5
Juramentum de adimplenda promissione nuptiarum præstitum, non est semper adimplendum. t.2.p.336.n.2
Juramentum de non accusanda uxore a marito præstitum, an sit adimplendum. t.2.p.337.n.2.& seq.
Juramentum de non accusanda uxore super alio crimine a viro præstitum temerarium est. ib. n.5
Juramentum per creaturas præstitum, prout creaturæ sunt, licitum non est. t.2.p.338.n.2
Juramentum dicitur maximum expediendarum litium remedium. ibid. & seq. n. 3
Juramentum præstare regula non est monachis interdictum. t. 2. p.339. n.4
Juramentum instante justa causa omnibus præstare licet. ib. n. 5. & p.341. n.12
Juramenti etymologia, & definitio traditur; & an ad jurandum verba requirantur. t.2.p.339.n.8
Juramenti variæ formulæ referuntur. ib. n.9
Juramentum per genium, seu per venerationem Principis, quid sit. ib. & seq.
Juramentum per Deos improbatæ religionis præstitum, apud Romanos prohibitum fuit, & an per falsos Deos præstitum sit validum, & licitum. ib. eod. 1.&2
Juramentum apud Christianos varie, & pie præstatur. t. 2. p. 340. n. 11
Juramentum non fuit a Christo Domino absolute prohibitum, sed ejus malus usus. t.2.p.341.n.13
Juramentum non est de genere bonorum. ib.
Juramentum promissorium futuri incerti periculosum est. ibid. & seq.
Juramentum confirmatorium an elevet naturam, & conditionem actus, cui adjicitur; an tantum obliget juratum ex vi religionis, in cujus gratiam fit, ut promissa adimpleat. t.2.p.343. num.11
Juramentum fidelitatis in feudis quid sit, & quomodo præstandum. t.2.p.349.n.6
Juramentum de veritate dicenda quid sit, & in quo differat a jurejurando de calumnia, & in litem. t.2.p.351.n.1
Juramenti usus jure civili angustus, jure Pontificio est dilatatus. t.2.p.353.n.1
Juramentum ad dirimendas controversias olim usitatum. ibid. & seq. n.3
Juramentum, quod litis dirimendæ gratia præstatur, triplex est. ib.& seq.
Juramentum an possit deferri in litem, actore semiplene tantum probante, aut præsumptione pro eo faciente. ib. n.3
Juramentum potest exigi de eo, ad quod quis ex officio, & munere tenetur. t.3.p.65.n.3
Juramentum de observandis omnibus Ecclesiæ canonibus an liceat. ib. & seq.
Juramentum super indemnitate rerum Ecclesiæ a quibus exigi debeat ea institutione. t.3.p.66.n.4
Juramentum Ecclesiæ damnosum non est observandum. t. 3. p. 67. n. 4
Juramentum de capillis non exigi, quid sit, explicatur. t. 3. p. 185. n.6
Juramentum quandonam possit relaxari, & non adimpleri. t.4. p.9. n.7
Juramentum quare a reo exigatur, cum actore non probante, sit ipse absolvendus. t.4.p.41.n.6
Juramenti conditio adjecta in testamento, quare a Prætore remissa sit. t.5.p.55.n.2
Juramentum an possit deferri reo, tam ab actore, quam a judice. t.5.p.303.n.5
Jurgium verbum in jure usitatum quid sit, & quid jurgare significet. t.5.p.334.n.4
Jurisdictio an pactis privatorum possit attribui ei, qui revera Magistratus est, sed incompetens. t.2.p.47.n.11
Jurisdictione speciali concessa derogatur generali. t. 1. p. 47. num.10
Jurisdictio Ecclesiastica omnino residet penes supremum Pontificem. t.1.p.65.n.6
Jurisdictio pluribus judicibus collective delegata, competit omnibus simul; secus si disjunctim commissa sit. ibid.
Jurisdictio causæ delegata alicui designato per dignitatem, transit ad successorem in dignitate: secus si delegetur alicui designato nomine proprio. ib. n. 8
Jurisdictio delegata in quibus casibus possit, vel non possit subdelegari. t.1.p.66.n.15
Jurisdictio per rescriptum concessa est odiosa, & stricte interpretanda. t.1.p.89.n.8
Jurisdictio delegata prorogari potest, & quæ desiderentur ut prorogetur. t.1.p.337.n.4
Jurisdictionis delegatæ prorogatio quatuor modis contingere potest. ib. n.5
Jurisdictio non semper perpetua censetur. ib. & seq.n.8
Jurisdictio delegata quomodo finiatur. t.1.p.381.n.3
Jurisdictio intuitu dignitatis mandata transit in successorem in dignitate. t.1.p.384.n.3.4
Jurisdictione delegata Vicario Episcopi commissa, an transeat ad ejus successorem. t.1.p.385.n.4
Jurisdictio ecclesiastica an tantum ecclesiasticis personis sit committenda. t.1.p.387.n.2
Jurisdictio delegata morte delegantis finitur, re integra. t. 1. p. 388. n. 1. Durat vero negotio jam cœpto. t.1.p.389.n.5. & 6. ad Jurisdictionem delegatam perpetuandam an necessaria sit litis contestatio. ib. & seq.n.3.&4.
Jurisdictio supervacanea est, si cum ea aliquid imperii non mandetur. t.1.p.400.n.1
Jurisdictionis civilis symbolum. ib. n.4
Jurisdictio delegata, causa jam cœpta, nequit a delegante revocari. t.1.p.410.n.2
Jurisdictio delegata non finitur recusatione delegato opposita. t.1. p.389. n.2
Jurisdictio delegatorum exspirat, uno eorum defuncto. t. 1. p. 414. n. 1
Jurisdictio ecclesiastica Prælatis singulis pro modo potestatis concessa. t.1.p.441.n.5
Jurisdictio ordinaria, & delegata nequit in eadem persona ad eandem causam simul consistere. t. 1. p. 445. & seq. n. 6. & seq.
Jurisdictio, quæ alicui competit ratione officii; potest & aliis ab eo delegari. t.1.p.460.& seq.n.1
Jurisdictio privata privatis personis concedi potest. t.2. p.11. num.4
Jurisdictio in personas ecclesiasticas potest a supremo Pontifice laicis demandari. t.2.p.17.n.3
Jurisdictionem delegatam non solvi mutatione possessoris, quomodo sit verum. t.2.p.14.n.1
Jurisdictionis Pontificiæ, & Regiæ, ecclesiasticæ, & sæcularis æquiparatio. t.2.p.17.n.3
Jurisdictio ecclesiastica in quibus sceleribus exerceatur. tom.2. ibid. n.7
Jurisdictiones per personas, & per loca distinctæ sunt. t. 2. p.39. n.6
Jurisdictio attribuitur aliquando favore Magistratus, aliquando favore subditorum, aliquando gratia tam Magistratus, quam subditorum. t. 1. p.58. n.1
Juris-

Jurisdictio alicui non potest voluntate privatorum in fraudem defendorum prorogari. ibid.
Jurisdictio, & juris Episcopalis præscribi ab inferioribus contra Episcopum non possunt. t.2.p.403.n.6
Jurisdictiones per loca, & personas distinctæ sunt, ne turbentur & confundantur. t.7.p.336.n.4
Jura aliqua, quæ secundum naturam sunt hominibus & brutis communia, referuntur. t.1.p.3.& seq.n.10
Jus naturale hominibus & brutis commune est. ib. n. 10. Solvitur in contrarium adducta difficultas. t.1.p.4.n.11
Juris naturalis & legis æternæ differentiæ. ib.n.13
Jus naturale aliter in hominibus, aliter in brutis se habet. ib. num.12
Juris naturalis communia præcepta traduntur. ib.& seq.n.14
Juris naturalis præcepta a Consultis indicata. t.1.p.5.n.15
Juris naturalis materia alia, & alia pro diversitate temporum. ib. n.16
Juris gentium origo, ejusque divisio. ib.n.17
Jus naturale & gentium in quo distinguantur. ib.
Juris civilis & gentium distinctio. ib. n.18
Jus gentium positivum & immutabile, sanctiusque jure civili. ib. n.19
Jus naturale aliud est divinum, aliud humanum. t.1.p.6.n.20
Jus gentium an aliquando immutari possit per jus civile. ib.n.21
Jus divinum positivum ecclesiasticum qua ratione dicatur divinum. ib. n.22
Jus, quod proprie divinum appellatur, positivum est, dividiturque in vetus & novum. ib. n.23
Jus divinum, quo hodie utimur; quod sit, & quid ecclesiasticum. t.1.p.7.& seq.n.28
Jus ecclesiasticas leges complectens, divinum aliquando appellatur, sed frequentius canonicum. t.1.p.8.n.29
Jus canonicum quare ita dictum. ib.n.30
Juris canonici, ejusque progressus historia absolvitur. t.1.p.15. n.51. & seqq.
Jus populi Hebraici jus civile Hebræorum dicitur a Philone Judæo. t.1.p.16.& seq. n.3
Juris scientia aliquando ars liberalis, seu studium liberale dicitur. t.1.p.40.n.3
Jus antiquum Decretalium in quo differat a jure novo libri Sexti, quoad impetrationem litterarum ad secundam beneficium. t.1.p.60.n.11
Jus canonicum & civile constant jure scripto, & jure non scripto, & quid sit jus non scriptum. t.1.p.94.n.10
Jura naturalia divina quadam providentia immobilia sunt. t.1. p.116.n.8.&10
Jus eligendi, & jus præsentandi in quo differant, refertur, t.1. p.245. n.13
Vide in verbo Electio, & Præsentatio.
Juris etymon, & variæ ejus acceptiones. t.1.p.8.n.1
Jure Romanorum, jure Pontificio, & jure communi, quid significetur. ib.
Jus quomodo, & in quo sensu a justitia derivetur. ib.
Jus æternum, seu lex æterna quid sit. ib.n.2
Jus naturale quid sit, & unde derivatum. t.1.p.3.n.8
Jus publicum bifariam accipitur. t.2.p.45 n.2
Jus sacrum, etiam commune, & publicum appellatur. ib.
Juris publici frequentior acceptio. ib.n.3
Jus commune quandonam possit pactis privatorum renunciari. ib.
Juris naturalis transgressio peccatum inducit. t.1.p.115.n.3
Jus canonicum non confundit contractus bonæ fidei cum contractibus stricti juris. t.1.p.364.n.4
Jus canonicum potest omnibus legibus prælatis in his rebus, quæ materiam peccati concernunt, derogare. t.1.p.411.n.3
Jus divinum expressum obligat semper, & absolute; jus vero divinum elicitum admittit declarationem, licet non cadat sub dispensatione. t.3.p.58.n.8
in Jure divino vere, & stricte sumpto nemo dispensare potest. t.3. p.113. n.3
Jus diœcesanum, & jurisdictionale Episcopis competens quodnam sit. t.3.p.412.n.5
Juris civilis libri a quibus, & ubi reperti; vide in verbo Pandectæ.
Juris civilis professio in magno æstimatione. t.3.p.565.n.2
Juris civilis Romanorum naufragium tum apud Gallos, tum apud Hispanos. t.5.p.195.n.2
Juris civilis studium in Academiis an possit a Romano Pontifice prohiberi. ibid. n.2
Juspatronatus consuetudine etiam a laicis acquiri valet. to. 1. p.120. n.15
Juspatronatus an longa possessione, vel præscriptione acquiri possit. t.2. p.173. n.5
Jurispatronatus causa ad judicis ecclesiastici cognitionem spectat. t.2. p.6. n.4.
Jurispatronatus origo inquiritur. t.2. p.7. n.6
Jurispatronatus Ecclesiarum tripliciter acquiritur. ib.n.7
Juspatronatus an sit spirituale, vel spiritualibus annexum. ib. n.8. & 9
Jurispatronatus Regii causæ in qua Curia disceptari debeant. ib. n. 9. & seq. n. 10
Juspatronatus quare non transeat in creditorem, sicut in emptorem, vel conductorem. t.2.p.441. & seq. n.2
Juspatronatus ex lege decemvirali, & ex edicto Prætoris quomodo procedat. t.3.p.288. n.7. & 8
Juspatronatus quomodo ex lege Papia auctus. t. 3. p.289. & seq. num.9
Juspatronatus an aliquod remaneret in servis ad obsequium Ecclesiæ manumissis. t.3.p.290.n.11
Juspatronatus Ecclesiæ appellatur Ecclesia ipsa: & juspatronatus Ecclesiæ consequitur Dominus fundi, ejus donatione facta ad Ecclesiam construendam. t.3.p.416.n.2
Juspatronatus inter hæredes dividi non debet, & si propter eorum discordiam presbyter non præsentatur, cessatur a Missæ sacrificio, donec unus pari voto & consilio eligatur. t. 3. p.417. n.3
Juspatronatus præcipue defertur jure hæreditario, non jure sanguinis. t.3.p.418.n.5
Juspatronatus non pertinet ad hæredes pro portionibus hæreditariis. ib. n. 6.7
in Jure patronatus, attento juris rigore, successio non datur, sed ex favore, & gratia admittitur. ib. n.8
Juspatronatus an sit individuum respectu omnium effectuum. ib. & seq. n. 9
Juspatronatus usus, & exercitium potest esse dividuum. to. 3. p.419. n.10
in Jurepatronatus an admittatur vicissitudo patronorum præsentantium. ib. n. 11
Jurepatronatus ad laicos spectante, datur quadrimestre ad præsentandum; semestre vero si ad ecclesiasticos spectet. ibid. num. 12. & 13
Juspatronatus, sive ecclesiasticum, sive laicale, quandonam originem sumpserit, & progressus. t.3.p.421.& seq.n.4.5
Juspatronatus quandonam ecclesiasticum, quando laicale dicatur. t.3.p.422. n.3
Juspatronatus quomodo possit in alium transferri. t.3.p.424.n.2
Jurepatronatus cum dote dato, ad quem pertineat præsentatio. t. 3. p.425. n.2
Juspatronatus quibus modis ad monachos spectare possit. t. 3. p. 426. n.2
Juspatronatus primo, & principaliter alienari non valet. t. 3. p. 427. n. 1.
Juspatronatus in Ecclesia tribus modis acquiritur. t. 3. p.432. n. 3. & 4.
Justitiarius pro judice accipitur in legibus, & Authoribus antiquis. t.3. p.200.n.2
Justitiarius quid sit, & quid justitiaria. t.3. p.539. n.3
Justitiarius specialiter sumitur pro judice causarum criminalium. ibid.
Justi potius in lege esse dicuntur, quam sub lege. t.1.p.21.n.12
Juvenum ad vitia pronus impetus describitur. t.2.p.312.n.5
Juvenes pudicitiam, sobrietatemque sectari, rarum, & admirandum est. ibid.
Juventus, quæ etiam dicitur virilis ætas, quando incipiat, & quando finiatur. t.4. p.133. n.2

Kaloquia civitas in Hungaria, Metropolitana Sede decorata. t.1. p.123. n.2
Karleona inter Metropoles a peritioribus rerum Britannicarum scriptoribus enumeratur. t.1.p.133.n.6
Karrofense monasterium Ordinis D. Benedicti, ubi situm, & a quo fundatum. t.1.p.111.n.4
Keimelium Græca vox quid significet. t.1.p.345.n.2

Læsio ultra dimidium justi pretii quandonam detur. to. 3. p.169. n.4
Laici Clerici quinam dicantur, duplici modo exponitur. t. 1. p.85. n.2
Laicorum incapacitas quoad res ecclesiasticas & spirituales. t. 2. p. n.5
Laicis competere potest jus præsentandi Prælatum, sed non eligendi. ib. n.6
Laici priscis Ecclesiæ sæculis prædicandi munus obiere. tom.1. p.454. n.11
Laici in causis temporalibus etiam a clericis, ut arbitri recipi valent: non tamen in spiritualibus. tom. 1. p. 389. n. 1. & num. 4
Laici tanquam delegati in causis ecclesiasticis procedere valent, non tanquam ordinarii; & quare. ib. n.5
Laicus non potest contra laicum rescriptum justitiæ impetrare a Pontifice, nisi in defectum, & negligentiam judicis sæcularis. t.2. p.44. n.4
Laici possunt negotia ecclesiastica tractare ministerialiter, non jurisdictionaliter. t.2.p.4.n.3
Laici possunt esse assessores judicum ecclesiasticorum. ib. n.4
Laici quare non possint cognoscere de causis spiritualibus, seu mere ecclesiasticis. t.2.p.5.n.9
Laici quam cognitionem habere possint super juramento. ib.n.10
Laici possunt jurisdictionem judicis alieni prorogare: clerici vero neutiquam, nisi de proprii Episcopi licentia. t.2.p.57.n.3
Laici an possint jurisdictionem judicis sæcularis prorogare. t.2. p.58. & seq. n. 10
Laici jus percipiendi decimas præscriptione acquirere non valent. t.2. p.397. n.6. & 8
Laicus in criminali causa nequit testificari contra clericum. t. 2. p. 136. n. 3.5
Laici in aliquibus casibus admittuntur ad testificandum contra clericos. ib. & seq. n. 5
Laici intra cancellos Ecclesiæ cum clericis sedere non debent, aut stare. t.3.p.3.n.8
Laici quomodo olim sacerdotes dicebantur a SS. Patribus, & Apostolis. t.3. p.3. n.9. & p.4. n.12
Laici olim etiam psalmorum modulationi intendebant, non tamen in eodem loco ac sacerdotes. ib.
Laicos olim oblationem fecisse ad altare, quomodo intelligi debeat. ib. & seq.

Laicis nobilibus locus in Ecclesiis assignatur in Concilio Aquensi. t.3.p.4.&seq.n.13
Laicis in Ecclesia canere in Concilio Laodiceno fuit prohibitum. t.3.p.8.n.5
Laici ex dispensatione Pontificis possunt beneficium obtinere, ejusque fructus percipere. t.3.p.334.n.5
Laici decimas ecclesiasticas retinere non possunt. ib. n.1
Laici omnino incapaces sunt juris decimarum. ib. n.3.& p.335. num.6
Laicis potest competere ex privilegio Summi Pontificis jus percipiendi decimas. t.3.p.334. n.4
Laici decimarum occupatores, & injusti detentores. ib. n.5
Laici decimarum injustam detentionem infeudationis nomine simulant. ib. & seq.
Laicus hæres clerici institutus post aditam hæreditatem gabellarum solutioni est obnoxius. t.3.p.543.n.11
Laici in Ecclesia prædicare non debent, nec in conventiculis de mysteriis fidei disputare. t.5.p.116.n.6
Laici de mysteriis fidei disputantes peccant lethaliter. tom.5. p.117. n.9
Laici an aliquando publice in Ecclesia docuerint. ib. n.11
Laici contra naturam incontinentes excommunicantur. tom.5. p.259. n.7
Laicus solemniter baptizans an efficiatur irregularis. t.5.p.150.n.2
S. Lanfrancus in Episcopum Papiensem cum magna celebritate electus. t.2.p.266.n.1
Langtonus, natione Anglus, egregius Philosophiæ, & Theologiæ professor, & aliæ ejus laudes. t.1.p.82.n.1
Laodicea alia in Syria, alia in Media, alia in Phrygia. t.2. p.315. n.2
Larvarum monstra clericis, & laicis prohibita sunt: ubi de antiquo more introducendi larvas in conviviis prohibito. t.3. p.21. n.2
Latina lingua studio Romanorum per orbem propagata, & valde usitata. t.1.p.63.&seq.n.4
Latina lingua usitatior in Ecclesia. ib. n.3
Latiniacum percelebre Ordinis D. Benedicti monasterium ab omni jurisdictione exemptum immediate paret Romano Pontifici. t.5.p.29.&seq.n.2
Latro publicus qui dicatur, ut immunitatis beneficio non gaudeat. Vide in verbo Fur.
Larissa urbs nobilis, & caput Thessaliæ, ubinam sita sit. t.2. p.415. n.4
Larissæ Metropolitica jura concessa fuere. ib.&seq.
Laudensis civitas in provincia Mediolanensi a quibus fuerit condita: ubi de Lauda Pompeja. t.2.p.357.&seq.n.1
Laudunum civitas Episcopalis est in confinio Campaniæ, & Pichardiæ sita, ejusque Præsulum dignitas quæ. t.1.p.76.n.1
Laudunensis civitas est Galliæ in Campaniæ, & Pichardiæ confinio sita Cathedrali Ecclesia Rhemensis suffraganea decorata. t.3.p.298.n.1.
Lavicana diœcesis periit, ejus Ecclesia unita Tusculanæ. t.3. ib. n.3
S. Laurentii in Damaso Ecclesia quare ita dicta. t.1.p.477.n.3
S. Laurentius ubi natus, a quo enutritus, & sub quo Imperatore fuerit passus. t.2.p.107.n.15
S. Laurentii monasterium circa muros urbis Leodiensis quam vetustum sit, quando inchoatum, & a quo absolutum. t.2.p.368.n.9
Lausana urbs ad ripam septentrionalem lacus Lemani sita, non longe a Geneva, sed Episcopali hæreticorum perfidia privata. t.3.p.115.n.3
Lautesthoni monasterium canonicorum regularium in Anglia. t.3. p.415. n.1
Lectiones etiam antiquitus in officio divino inferebantur, vide Officium divinum.
Lectionum sacrarum in matutinis horis mos antiquissimus est. t.3. p.474. n.20
Lectorem ab Abbate benedictionem in lectione petere, ritus est antiquus. t.1.p.281. n.11
Lectoris officium antiquitus quodnam; & an in Missa aliquid posset legere. t.1.p.344. n.2
Lectoribus in Ecclesia legentibus populum salutare prohibetur. t.3. p.8. n.6
Lectoris nomen latissime patet, & quinam ecclesiæ ministri sub hac voce comprehendantur. t.3.p.33.&seq.n.21
Lectores extra Ecclesiam veste sæculari uti non prohibentur. ibid. & seq.
Lecti geniales geniis olim consecrabantur: ubi de Junone seminarum genio. t.2.p.97.n.9
Legatarii in testamentis rite tanquam legitimi testes admittuntur. t.2.p.230.n.9
Legatarius gravatus aliquid præstare, an semper præcise cogi possit ad gravamen injunctum, percepto legato. t.3.p.271.n.11
Legata testamento, vel codicillis relinquuntur; & quomodo differant a fideicommissis. t.3.p.349.n.6
Legata indebite soluta repeti possint; quænam dicantur perperam soluta. t.3.p.250.n.13
in Legato generali an electio sit hæredis, vel legatarii. to.3. p.254. n.5.
Legata Diis Gentilitium olim facta fuere. ib.&seq.n.6
Legata etiam nudis verbis relicta debebantur. t.3.p.255.n.8
in Legatis variæ formulæ usitatæ fuere. ib. n.12
Legata solemnibus verbis relicta quænam dicantur. ib.
Legata quomodo relinquenda sint, ut ex æquitate canonica debeantur. ib. n.13
Legatum rei alienæ qua ratione a testatore fieri possit, ut subsistat. t.3.p.256.&seq.n.8.&9
Legatum damnationis, vel per vindicationem, an validum sit. ibid. & seq.
Legatum rei alienæ an semper ab hærede debeatur. tom.3. p.257. n.10
Legatum rei, quæ tantum pro aliqua parte testatoris est, quomodo consistat. ib. n.12
Legatum rei alienæ, vel communis, quando utile, vel inutile sit. ibid.
Legatum rei alienæ an attento jure canonico validum sit. t.3. p.258. n.13
Legata an in meram tertii voluntatem relinqui possint. to.3. p.269.&seq. n.5.
Legatum in meram hæredis voluntatem relictum, an inutiliter relinquatur. ib. n.6
Legatum relictum in tertii voluntatem, an sit validum. t.3. p.270.&seq.n.10
Legatum creditori relictum sub conditione, ut eo pro debito contentus sit creditor, compensat ipsum debitum, nec amplius legatarius petere potest. t.3.p.273.n.4
Legatus a debitore creditori pro debito relictum, quandonam utile sit. ib.n.5
Legati cum debito compensatio. ib.n.6
Legatum filio relictum sub conditione, ut de consensu patris matrimonium contrahat, non debetur, nisi conditioni pareat. ib.n.7.8 t.4. p.39. n.3
Legatum filiæ relictum cum nupserit, an debeatur, si ante nubilem ætatem in domum mariti traducatur. t.4.p.44.&seq.n.9
Legati a Latere in provinciis sibi decretis ordinariis censentur, majorique dignitate, & honoris prærogativa fulgent quam Legati missi. t.1.p.63.n.17
Legati dati, vel a latere possunt adiri etiam per simplicem querimoniam. t.1.p.106.n.12
Legati Apostolicæ Sedis non possunt transferre Episcopos, bene tamen Abbates. t.1.p.109. n.6
Legatus ex speciali commissione potest electiones confirmare. t.1. p.137. n.4
a Legato Proconsulis ad Proconsulem appellandum est. to.1. p.398. n.6
Legatus Proconsulis potest mandare jurisdictionem. t.1.p.374. num.16
Legatis Proconsulum multa conceduntur, quæ delegatis non competunt. ib.
Legati Proconsulum tertium genus constituunt inter judices ordinarios, & delegatos. ibid.
Legati Romani Pontificis an etiam teneantur litteras suæ commissionis exhibere. t.1.p.406.n.5
Legatus Pontificis in provincia suæ legationis etiam per viam simplicis querelæ adiri potest. t.1.p.415.n.1
Legatus unde sic appelletur, & an necessarium sit ejus officium. ib. n.4
Legatos mittere quibus competat. ibid.
Legatorum personæ sanctæ dicuntur. ib.
Legatorum Ecclesiæ magna authoritas, etiam priscis sæculis. ibid. n.5
Legatorum Sedis Apostolicæ tria genera referuntur. ibidem & seqq.
Legatorum a latere, natorum, & missorum inæqualis est jurisdictio. t.1.p.416.n.6
Legati Apostolici ipsa legatione jurisdictionem propriam, & ordinariam consequuntur. ib.n.7
Legati an hodie possint auferre primam instantiam Episcopis. ib. n.8
Legatus Apostolicus non potest adiri per viam appellationis frivolæ. ib.n.10
Legatus nequit cognoscere de causa specialiter a Pontifice delegata, nec per viam querelæ in prima instantia, aut appellationis in secunda, nisi ut eam confirmet. t.1.p.417.&seq.n.15
Legatus a latere confert beneficia vacantia in sua provincia, quamvis eorum collatio ad patronum ecclesiasticum spectet. t.1. p.422. n.3
Legatus aliqua beneficia conferre potest, aliqua vero non, & quænam. ib.&seq.n.5.&6
Legati missi, vel nati nullum jus habent ad conferenda beneficia. ib.n.7
Legati a latere quare in provinciis sibi designatis beneficia conferre possint. ib.n.8
Legatus a latere an conferat beneficia jure speciali, vel ordinario. ib.n.9
Legatus nequit collationem beneficii vacaturi aliis committere. t.1. p.423. n.12
Legatus, cui commissa est legatio in diversis provinciis, potest in una cognoscere de causis in alia emergentibus: postquam tamen provinciæ sibi commissæ terminos egressus est, nequit exercere jurisdictionem. t.1.p.424.n.4
Legati missi, seu nati officium cessat præsente Legato a latere. ibid. n.2
Legati a latere omnes, & ubicumque absolvunt; secus de Legatis missis, & natis. ib.n.1
Legatus a latere potest absolvere a censura ob injectionem manuum in clericos lata. t.1.p.425.n.7.8.
Legati statuta facere possunt in sua provincia. ib.n.1
Legatus cognoscit de causis exemptorum, non ut ordinarius, sed ut Legatus. t.1.p.460.n.11
Legati excipiuntur a generali regula, videlicet eum, qui permisit certo loco solvere, ibi conveniri posse. t.1.p.[illegible].n.17
Legatus legationis officio fungens an possit Romæ conveniri, & quibus privilegiis gaudeat. t.1.p.[illegible].n.7
Legatus Romæ conventus quando privilegio revocandi domum non gaudeat. ib.&seq.
Legatus a latere quandonam non possit derogare juripatronatus. t.3. p.434. n.3
Legatus an possit actiones proprias exercere tempore legationis. t.1.p.388. n.7
Legatus quando possit reservare collationem certi beneficii in favore certæ personæ. t.3.p.86.n.2
Legati a latere temporibus Clementis III. ex Episcopis eligebantur. t.5.p.335.n.1
Legati a latere, missi, & nati, in quo differant quoad potestatem absolvendi. ib.n.2
Legio urbs antiqua, & nobilis Hispaniæ, jam ab anno 250. Cathedra Episcopali decorata. t.1.p.264.n.1
Legiones decimare apud Romanos quid olim fuerit. t.3. pag. 315. n.3
Legionense Regnum quare interdicto subjectum, & a quibus observatum fuerit interdictum. t.2.p.160.n.4
Legionensis civitas, antiquitus Sablamea dicta, a quo fuerit condita. t.1.p.355.n.1
Legislator, etiam supremus Princeps, legi parere debet, quam tulit. t.1.p.32.n.11
Legislatores varii referuntur. t.1.p.7.n.14
Legitima Episcopo ex relictis testamento debita quænam sit. t.3. p.276. n.1
Legitima filiis debita, quam variis in jure nominibus appelletur. t.3.p.279.n.14
Legitima an sit jure civili, vel naturali filiis debita. ib.&seq.n.15
Legitima filiorum quoad substantiam est juris naturalis. ibid. num.17
Legitima an possit minui, vel omnino tolli statuto, vel a Principe. ib.
Legitimæ quota pars, qua lege, & quænam assignata sit. ib.&seq.n.17
Legitimæ filiorum nullum gravamen potest etiam a patre imponi. t.3.p.280.n.19
Legitimæ potest adjici conditio emancipationis. t.3.p.281.n.21
Legitima non constituit filium debitorem adversus patrem, sed est tantum debitum naturale. ib.n.23
Legitima an filiis debeatur patre in monasterio professo, perinde ac si jam ex vita migrasset. t.3.p.361.&seq.n.4.&5
Legitimatio jure Digestorum incognita fuit, & quandonam inceperit. t.4.p.129.n.8
Legitimationis requisita quænam sint. t.4.p.130.n.11.&12
Legitimatio per subsequens matrimonium est juris positivi. ib. num.13
ad Legitimationem efficiendam an requiratur consensus filiorum legitimandorum. ib.n.14
Legitimatio filiorum ex matrimonio putativo natorum quomodo contingat. t.4.p.132.n.7.&8
Legitimatio a Principe facta quotuplex sit, & qui ejus effectus. t.4.p.141.n.21
Legitimatio quæ traditur spuriis natis ex matrimonio nullo ob canonicum impedimentum, vel quæ fit extra causam dispensationis in radice matrimonii est vera legitimatio. ib.
Legitimatio in radice matrimonii quomodo fiat. ib.&seq.
Legitimatio facta dispensando in radice matrimonii, ad quos casus quoad temporalia extendatur. t.4.p.143.n.25
Legitimatio per dispensationem in radice matrimonii an prodesse possit ad regni successionem. ib.&seq.
Legitimatio non admittitur in præjudicium ejus, cui jus quæsitum est; in præjudicium vero eorum, qui tantum spem habent, rite admittitur. ib.&seq.n.26
Leicestriæ, & Lilieshullæ monasteria D. Augustini ubinam sita. t.1.p.384.n.2
Lemovix antiquissima Galliæ civitas Cathedralem Ecclesiam habens. t.1.p.481.n.1
Leo I. Magnus cognominatus, quando in Romanum Pontificem electus. t.1.p.468.n.1
Leo Cardinalis Legatus missus in Bulgariam ad coronandum Calojoannem. t.1.p.381.n.1
Leo IV. monachus Benedictinus, quando Pontifex creatus. t.3. p.55. n.2
Leodium antiqua Eburonum civitas duas Ecclesias aque Cathedrales habet. t.1.p.88.n.2
S. Leofredi monasterium ubi situm, a quo constructum & ditatum. t.1.p.199.n.3
Lepræ remedium certissimum ex Galeno, & Archigene. t.4.p.314.n.2
Lepra rara in Ægypto admodum familiaris. ib.
Lepra superveniens dissolvit sponsalia de futuro, non vero matrimonium; nam conjuges tenentur simul cohabitare, debitumque sibi invicem reddere. t.4.p.81.n.4
Lepra a Græcis [illegible] dicta, quid sit, & quot ejus species: ubi etiam de aliis cutaneis affectibus. ib.&seq.n.6
Lepræ variæ nomenclationes, & signa. ib.&seq.
Lepra quandonam causam præstet divortio. t.4.p.82.n.8
Leprosi apud Gentiles extra civitatem, apud Judæos extra castra ejiciebantur. t.3.p.533.&seq.n.2
Leprosi quomodo in lege veteri expiabantur. ib.
Leprosi in lege Gratiæ non ita miserabilem vitam agunt, ut prius. ib.
Leprosis exemptio a decimis, & nutrimentis animalium concessa. ibid.
Leprosi arcentur a conviviis cum sanis. ibid.
Leprosorum duo genera. ib.
Leprosi inter hiemantes relegari, quinam sint. ib.&seq.
Leprosi apud Hebræos ex lege, apud Catholicos ex consuetudine generali ab omnium communicatione separantur. t.4.p.78.n.2.&5
Leprosi certo genere vestium ex præcepto Dei olim distinguebantur. ib.
Leuca quid sit, & quot milliaribus constet. t.1.p.75.n.4. per tot.
Leucæ ubique non sunt æquales. ib.
S. Leodredi monasterium Ordinis D. Benedicti est in diœcesi Rhotomagensi. t.1.p.199.n.1
Levitæ communiter dicti, an vero Levitæ stricte sumpti, acceperint decimas ab aliis Tribubus filiorum Israel. t.3.p.315.n.3
Levitæ decimarum decimas summo Sacerdoti præstabant. ib.
Lex æterna quid sit, & qui de ea ex professo egerint. t.1.p.1.n.2
Lex æterna est una sola, & simplicissima, immutabilis, invariabilis, nullique derogationi subjecta. ib.col.2
Legis æternæ notio omnibus est impressa; nemo tamen nec in se, nec in effectibus eam comprehendere potest. ib.
Legis status duplex refertur. t.1.p.2.n.3
Lex æterna comprehendit omnes creaturas; non tamen eodem modo comprehendit ceteras creaturas irrationales ac homines. ib.n.4
Legis Dei & legis hominis quæ differentia. ib.
Leges omnes, & omnia jura a lege æterna derivantur. ib.n.5
Lex æterna scribitur in cordibus nostris, & vis ejus omnibus creaturis imprimitur; & quomodo gentes ejus vim agnoverint per rationem naturalem, sine ullo fidei lumine. ib.col.2
Lex æterna a quibus Gentibus cognita. ib.p.3.n.6
Legis æternæ notio aliqua, etsi levis. ib.n.7
Lex naturalis, synteresis dicta a D. Thoma. ib.n.9
Lex æterna in quo differat a jure naturali. t.1.p.4.n.13
Lex tantum necessaria fuit irrepentibus vitiis, corruptisque hominum cogitationibus. t.1.p.7.n.14
Lex Moysi per Deum data quosnam olim obligaverit; & an hodie adhuc obliget. ib.
Lex gratiæ cœpit obligare cessante lege veteri; variisque nominibus appellatur a SS. Patribus. ib.,n.26
Lex gratiæ quid determinaverit. ib.
Lex sancita, & debite publicata obligat omnes subditos legem condentis. t.1.p.20.n.8
Legis rite constitutæ varii effectus referuntur. ib.n.9
Leges libertati non derogant, ideo qui sub legibus vivunt, liberi sunt. t.1.p.21.n.11.
Legibus an egeant justi. ib.&seq.
Lex qualibet requirit promulgationem, & publicationem. t.1. p.23. n.10
Legum promulgatio quomodo antiquitus apud Romanos facta, & abrogata. ib.n.11
Legum promulgatio quomodo fieri debeat. ib.n.12
in Lege mens legislatoris potius, quam verba legis attenditur. t.1. p.24. n.14
Lex præterita non respicit. ib.n.16
Lex declarativa legis antiquæ non tantum comprehendit futura, sed etiam præterita. ib.n.19
Lex Moysis abrogari debuit simul cum Sacerdotio Levitico. t.1. p.25. n.2
Lex Hebraica terrenorum repromissione præparabat populum ad Dei amorem. t.1.p.26.n.10
Legis veteris aliud erat intentum, aliud præceptum tendens ad consequendum intentum. ib.
Lex antiqua cessavit simul cum Judaismo, & synagoga post adventum Christi. t.1.p.27.n.12
Lex antiqua quare quoad judicialia dicatur mortua, sed non mortifera. ib.n.13
Leges omnes populo Judaico datæ, a Deo ipso immediate latæ fuere. ib.n.14
Lex cæremonialis Judæis data, ea tantum mortifera est, quæ præfigurabat Christum venturum. ib.
Lex Mosaica multis rationibus abrogata probatur. t.1.p.28.n.16
Lex antiqua in quo sensu perpetua, & æterna dicatur. ibid. num.17
Leges politicæ justæ etiam quoad ecclesiasticas personas vim directivam obtinent. t.1.p.35.n.12
Lex naturalis qualiter obliget in foro conscientiæ. t.1.p.115.n.3
Lex quomodo deficiat: ubi de lege naturali. t.1.p.116.n.8
Leges Archiepiscopalis Ecclesiæ debent observare ejus suffraganei. t.1.p.120.n.18
Lex ad præterita potest extendi, si id expresse in ea caveatur. t.1. p.143.&seq. n.6
Leges priores ad posteriores trahuntur, & per istas illæ supplentur. t.1.p.398.n.2
Lex annaria celebris apud Romanos quæ fuerit. t.1.p.413.n.2
Lex diœcesana proprie accepta non comprehendit jurisdictionalem. t.1.p.457.n.7
Legis diœcesanæ nomine quid intelligatur; & quid jurisdictionalis appellatione. ib.n.8
Lex aliquando pactum dicitur, sicut pactum dicitur lex. t.1. p.307. n.10
Lex positiva regulariter non obligat cum discrimine vitæ; aliquando tamen sic. t.1.p.545.n.10
Lex Salica apud Gallos consuetudo appellatur. t.1.p.584.n.4
Leges pro certis tantum locis rogatæ plerumque inseruntur in jure. t.2.p.43.n.2
Legum multitudo exitialis est Reipublicæ: ad explicationem Olea cap.8. t.2.p.304.n.1
Lex Julia Papia de prohibitione fundi dotalis explicatur. t.2. p.343.&seqq. n.5. & seqq.
Lex humana an possit in aliquibus casibus peccata permittere. t.2. p.414. n.15
Lex humana præscriptionem admittens subditos ad peccandum invitat. ibid.

Lex Julia repetundarum ad quid lata a Cajo Julio Cæsare. t.3. p.19. n.9
Lex Juliæ prædicta quos Magistratus afficiat, & qui ea conveniri possint. ibid. & seq.
Legis Juliæ repetundarum pœna alia corporalis, alia litis æstimatio in quadruplum. t.3. p.20. n.11
Lex Julia repetundarum, quam pœnam statuat in judicio criminali. ib. n.12
Lex Julia repetundarum judici, sive in bona, vel mala causa pecuniam accipienti pœnam imponit. t.3. p.21. & seq. n.14
Vide in verbo Judex.
Leges concubinatum permittentes injustæ, & contra dictamen rationis naturalis sunt. t.3. p.39. n.2
Legibus Gentilium in jure canonico utendum est, quando ipsæ coadjuvant sacros canones. t.3. p.110. & seq. n.5. & 6
Legis perfectæ natura est, ut contra eam factum nequeat sustineri, etsi clausulam irritantem non habeat. t.3. p.146. n.8
Lex commissoria quid sit, & quid operetur in venditione adjecta. t.3. p.199. n.2
Lex commissoria in quibus differat a pacto de retrovendendo. ibid. col. 1
Lex commissoria an in pignoribus jurejurando firmetur. ib.
Lex commissoria in pignoribus non solum legibus prohibetur, sed etiam sui natura nefaria est. ib. & seq.
Vide in verbo Pignus, Pactum.
Lex commissoria æque prohibetur, cum res pignori, vel hypothecæ data est, ac quando non datur. t.3. p.211. n.13
Lex decemviralis potius injuria, quam jus censetur, nisi potius ad terrorem, quam ad usum scripta sit. t.5. p.117. & seq. n.6
Leges regulariter non obligant, nisi post promulgationem. t.5. p.349. n.4
Vide in verbo Præceptum, Lex.
Lemoviensis civitas in Gallia Celtica Cathedra Episcopali decoratur. t.6. p.163. n.1
Libelli variæ acceptiones referuntur, ubi etiam de libellaticis. t.2. p.63. n.4
Libelli in jure communior acceptio. ib. n.5
Libelli definitio, requisita, & varia nomina traduntur. ib.
Libelli claritas in quo consistat. ib. n.6
Libellus qua ratione dicatur obscurus. ibid.
Libelli clausulæ salutares recensentur. ib. & seq.
Libello an sit necessaria conclusio in criminalibus, & civilibus. t.2. p.69. n.7
Libellus in locum formularum in judicio usitatarum apud Romanos successit. ib. n.9
Libellus incertus, & ambiguus an possit sustineri, & a judice declarari. t.2. p.65. n.8
Libellus alternativus in aliquibus casibus sustinetur. ib. & seq.
Libellus in judicio an admittatur, etsi res petita specifice non exprimatur. t.2. p.66. n.10
Libello comprehensam actionem emendare licet, non autem mutare. ib. & seq. n.1
Libellus in quo justitiam fieri postulatur, omni meliori modo, eo posito, sustinetur. t.2. p.116. n.9
Libellus accusationis sub qua formula concipi debeat. t.2. p.258. n.6
Libellus accusationis sustinetur, etsi processus sit nullus, si postea probatum fuerit delictum. ib. & seq.
Liberi quam studiose sint in juvenili ætate a parentibus educandi: vide in verbo Educatio.
Libri, & scripturæ ecclesiasticæ non debent a profanis hominibus detineri, vel iis pignori dari. t.4. p.293. & seq. n.3. & 10
Libri diversi ad usum chori, & psalmodiæ ecclesiasticæ habebantur. t.3. p.198. n.1
Libri, & scripta hæretici damnati comburendi, & configendi sunt. t.5. p.97. n.4
Librorum comburendorum usus, & consuetudo apud Gentiles, & Catholicos. ib. & seq. n.7
Libri hæreticorum a quibus damnari possint, & debeant. ib.
Libri hæreticorum qua ratione prohibendi, & abolendi sint. ib. n.8
Libri hæreticorum etiam aliquid boni continentes damnandi sunt exemplo falsæ monetæ. t.5. p.98. n.9
Libri Adalberti hæretici quare in scrinio Romanæ Ecclesiæ servati. ib.
Libertas res est, quæ magis digna favore censetur, cujus prætextu plerumque juris rigor remittitur. t.1. p.453. n.1
Libertas servo relicta, si hæres voluerit, an utiliter relinquatur? t.3. p.270. & seq. n.7. & 8
Libertates an conserventur bonis vacantibus fisco delatis. t.3. p.280. n.6
Libertas quomodo possit dari servo per actione spirituali, remissive. t.4. p.64. n.3
Libertas decennio inter absentes præscribitur, & quinquennio inter præsentes. t.4. p.84. n.3
Libertas per manumissionem non æqualiter apud Romanos assequebatur. t.4. p.88. n.1
Libertati quænam imponi dicantur, & quænam relinqui. ib.
Libertas directa, vel fideicommissaria testamento data fuit. ib. & seq.
Libertas plena, minor, & minima quænam sint, & quomodo darentur. ib. & seq. n.2
Libertus post libertatem consequutam non poterat ordinari ignorante patrono. t.1. p.310. n.11
Libertos Ecclesiarum teneri ad actus earum prosequendos, quid sit. t.3. p.140. n.3
Liberti Ecclesiarum ad quid tenerentur, ne in servitutem recciderent. ib. n.4
Liberi in presbyterum ordinati bona quomodo dividenda juxta Concilium Tribur. eo defuncto. t.3. p.287. & seq. n.1. & seq.
Liberi intestati bona cuinam deferantur ex lege decemvirali. t.3. p.288. n.7
Libra occidua quid significet in actis Marcellini, explicatur. t.2. p.243. n.7
Libra pendens viginti solidos a quingentis annis in Galliæ, & Italia recepta est. t.2. p.235. n.1
Licentia cedendi beneficio petita, & obtenta, non est pœnitentiæ locus. t.1. p...., & seq. n.3. & seq.
Vide in verbo Episcopus.
Liger fluvius est Galliæ; omnium fluviorum Europæ longissimum cursum habens, Danubio excepto. t.1. p.369. n.1
Ligia est obligatio standi semper a partibus Domini. t.1. p.45. n.3
Limina Apostolorum quænam sint apud ecclesiasticos scriptores, & unde mos ea visitandi etiam per Episcopos factis post consecrationem. t.2. p.317. n.5
Lingonum civitas præclara Galliæ, ejusque Præsulum clara dignitas. t.1. p.60. n.1
Lis pendens quia per appellationem suspensa fuit sententia, deciditur juxta legem veterem, non juxta recenter editam. t.2. p.24. n.19
Linteamen corporale dicitur, & quare, & cui usui deserviat. t.1. p.361. n.3
Litium minuendarum studium commendatur, protrahendarum vero pertinacia damnatur. t.1. p.305. n.2
Lites odiosæ sunt, præcipue in personis ecclesiasticis. ib.
Litis contestatio quomodo fiat; ubi quod ea omissa nullus est processus. t.2. p.61. n.4
Litis contestatio unde sic dicta sit, & unde originem sumpserit. ib. n.6
Litis contestatio apud quem jure antiquo fieret. t.2. p.72. n.7
Litem contestari, & judicium accipere promiscue apud jurisconsultos usurpatur. ib. n.8
Lis an actore, & reo præsentibus viva voce sit contestanda. ib. & seq.
Litis contestatio nec jure civili, nec Pontificio reperitur expressa. ib. n.9
Litis contestatio definitur. ibid.
Litis contestatio, quam varia, & multiplex sit, ostenditur. ib. & seq.
Litis contestatio basis est, & fundamentum judicii, nec a partibus remitti potest. t.2. p.73. n.10
Litis contestatio in quibus casibus non sit necessaria. ib.
Litis contestationis effectus. ib.
Litis contestatio non fit per positiones, & responsiones, sed per actoris petitionem, & rei responsionem. ib. & seq. n.11
Litium brevitas, & finis Reipublicæ bonum est, sicut eorum dilatio malum. t.2. p.78. & seq. n.9
Lite non contestata super re, quæ in controversiam venit, non sunt testes recipiendi, nec sententia proferri valet. t.2. p.85. n.2. & 4
Lis inter Gualfridum Senensem Episcopum, & Vvidonem monachum Aretinum. t.2. p.88. n.5
Lis, & causa zore, & nominibus inter se differunt. t.2. p.130. & seq. n.9
Litium finis aliquando pro executione sententiæ, aliquando pro judicii exitu sumitur. t.2. p.165. & seq. n.1
Lites sæpe, & minuere boni Principis studium est. t.3. ib. n.3
Lites præliis comparantur quandoque Reipublicæ inferenda. ib.
Lis pendens quando dicatur. t.2. p.154. n.4
Lite pendente nihil innovandum est. ib. n.5
Lite pendente super matrimonium non possunt conjuges privari usu conjugii. t.2. p.171. n.6
Lite pendente an possint aliquando conjuges privari usu conjugii, vel possit ei denegari restitutio ad ejus usum. ib. n.8. & seq.
Litis definitio traditur, & pro quo a Jurisconsultis proprie accipiatur. t.2. p.179. n.3
Litem æstimari, quid sit. ibid.
Lis qualibet decidenda est secundum jura existentia tempore controversiæ, non autem juxta privilegium lite pendente impetratum. t.2. p.197. n.5
Lites debent celeriter terminari. t.2. p.419. n.5
Lites celeriter terminari quid sit. ib. n.7. & 8
Litium finiendarum celeritas an possit simul æquitatis, & juris rigori convenire. ib. n.3
Lite pendente super beneficio, an possit aliquid innovari. t.1. p.434. n.8
Lis inter alios agitata aliis prodesse, nocere tamen non valet. t.2. p.459. n.10
Lite super beneficio ambigua existente, potest judex uni ex litigatoribus beneficium assignare, alii vero certam pensionem in ipso beneficio. t.3. p.186. n.5
Lis a contentione litiris prius nomen sumpsit. t.3. p.314. n.10
Litaniæ, quæ apud Latinos Rogationes dicuntur, duplicis generis sunt. t.3. p.325. & seq. n.1
Litaniæ Romanis, & exteris a Pontifice indictæ. ibid.
Litaniæ majores, & minores. ib. & seq.
Litteræ conservatoriæ quid sint, & ad quid valeant. t.1. p.63. n.6
Litteræ absolutoriæ per subreptionem impetratæ non sunt tradendæ. ib. n.2
Litteræ expectativæ ad beneficium validæ sunt, etiam in eis non facta mentione ampli patrimonii. t.1. p.79. n.3
Litteræ in forma communi, & in forma Pauperum quid sint. ib. n.4
Litterarum Apostolicarum ad beneficia usus in Ecclesia quando cœperit, & quomodo inoleverit. t.1. p.90. n.4
Litteræ a Rom. Pontifice ante Concilium Tridentinum impetratæ triplicis generis fuere. ib. & seq. n.5
Litteræ monitoriæ, præceptoriæ & executoriæ. ibid.
Litteræ Principum mandata dicuntur. t.1. p.91. n.8

Litteræ expectativæ ad quæ non possint extendi. ib. n.2
Litteræ expectativæ odiosæ, & restringendæ sunt, & ad comprehendant præbendas Ecclesiæ Cathedralis. t.3. p.101. n.3
Litterarū ad convocandos Electores absentes formula. t.2. p.161. n.4
Litteras nescire dupliciter accipi potest, & quidnam proprie significet. t.1. p.186. n.9
Litteræ, quæ clericis peregrinis antiquitus dabantur, quid fuerint; & quomodo vocatæ. t.1. p.338. n.4
Litterarum formatarum forma præscripta in Concilio Niceno I. ibid. & seq. n.5
Litteræ communicatoriæ quid sint, & quibus datæ fuerint. ib. num.6
Litteræ dimissoriæ clericis duplici ex causa datæ sunt. ib. n.7
Litteræ commendatitiæ laicis, & clericis communes fuere; sed diversis ex causis dabantur. t.1. p.339. ib. & seq. n.8. & 13
Litteræ pacificæ clericis, & laicis dabantur confugientibus ad Ecclesiam. ib. n.9
Litteræ canonicæ supra relatæ a quibus dabantur, & ad quid. ib. n.11
Litteræ reverendæ quid sint, & ad quid dentur. t.1. p.349. n.3
Litteras dimissorias concedere possunt solum qui ordines conferre valent. ib. n.4
Litteræ dimissoriæ quibus sint concedendæ. ib. n.5
Litterarum dimissoriarum formula. ib. n.6
Litteræ gratiæ, & litteræ justitiæ in quo differant quoad earum executionem. t.1. p.371. n.7
Litteræ tractatoriæ quid sint, & quis earum usus in Ecclesia. t.2. p.431. n.1
Litteris Episcopi, vel alterius judicis ordinarii standum est, donec contrarium probetur. t.2. p.203. & seq. n.2. 4
ut Litteris Episcopi, vel alterius judicis ordinarii fides adhibeatur, quænam requirantur. ib. & seq.
Littera Pontificiæ quantæ auctoritatis sint super litteras Episcopi, vel alterius judicis ordinarii. ib. n.5
Litteris Episcopi quandonam fides non adhibeatur. ib. n.7
Litterati regulariter, pro viris doctis, aliquando etiam pro scholis, & leguleis sumuntur. t.3. p.53. n.2
Litigatores quomodo legitimandi sint ne judicium reddatur illusorium. t.2. p.10. n.5
Litigator falsitatem in causa committens, an semper illam amittat. t.2. p.365. n.6
Litigator qui propter non admissam exceptionem appellationem interposuit, exceptionis veritatem coram judice appellationis probare debet. t.2. p.368. n.10. & 12
Litigator qui promisit judicio Ecclesiæ stare, an possit a prolata sententia appellare. t.2. p.471. & seq. n.2
Litigator qui detulit appellationi adversarii, appellans ipse in eadem causa non auditur. t.2. p.473. n.4
Litigator qui protestatus est se nolle appellationi renunciare, non debet admitti ad actum contrarium. t.2. p.490. n.3
Litigator munera judici dans incidit in pœnam legis Juliæ repetundarum. t.3. p.21. & seq. n.15
Liturgiæ omnes, etsi verbis diversæ, re tamen in omnibus conveniunt. t.3. p.483. & seq. n.4
Livonia Septentrionalis regio fidem sub Innocentio III. amplexa. t.3. p.22. n.3
Livoniæ regionis Septentrionalis, vulgo Liefant, brevis descriptio. ib. n.1
Locatio rerum Ecclesiæ ad longum tempus an licite fieri possit, & quænam dicatur a Doctoribus locatio ad longum tempus. t.3. p.148. n.1
Locatio nec alienatio est, nec transfert dominium in conductorem. ib. & seq.
Locationis variæ species, & casus referuntur, & in quibus rebus Ecclesiæ facta sit valida. t.3. p.149. n.2
Locatio ad modicum tempus quantum fuerit apud Romanos, & quænam sit respectu Ecclesiæ. ib. & seq.
Locedia monasterium Ordinis Cisterciensis in Lombardia, unde sic ita dictum. t.2. p.151. n.2
Locus honoratior in Ecclesia potest pretio vendi, ut ibi sepulcrum construatur. t.3. p.309. n.7
Locus in quo divina celebrantur debet esse ab omni sorde, & macula immunis. t.3. p.465. & seq. n.10
Locus obligationi, & similibus contractibus adjectus, quid præstet. t.2. p.54. n.4
Locus quandonam obligationi inutiliter adjiciatur. ib.
qui Loco certo promisit solvere, ubi conveniri possit. ib. & seq. n.6. & 7
Locus solutioni destinatus semper in æstimatione rei faciendæ est attendendus. t.2. p.55. n.11. col.1
Loci adjectio in contractu non impedit, quin reus in loco domicilii directa actione conveniri possit. t.2. p.56. n.14
Locus medius apud majores fuit honoratior in consessu, & incessu. t.2. p.437. n.7
Locus sepulturæ aliquando a Jurisconsultis purus vocatur. t.3. p.308. num.4
Locus religiosus in jure civili quis dicatur. ibid.
Locum religiosum sibi quisque faciebat apud Romanos. ib. & seq.
Locus religiosus jure canonico quomodo efficiatur. ib.
Loca pia, & consecrata dupliciter ab hæreticis, & Gentilibus impugnantur. t.3. p.458. n.4
Vide in verbo Templum, Ædes sacra.
Londinum civitas Regia in Anglia, civibus frequentissima, & divitiis affluens. t.1. p.104. n.2
Loquutio prohibita cum excommunicato comprehendit etiam excommunicationem per scripturam. t.2. p.351. n.2
Luca Etruriæ civitas Episcopali Cathedra decorata, ubi sita sit. t.1. p.176. n.2
Luca Etruriæ civitas Romanis, Græcis, Italiæ Regibus, & aliis variis dominis paruit. t.1. p.161. n.1
Luca quandonam Ecclesia Cathedrali decorata, & quando ea privata. ibid.
Lucensis urbs in Gallecia olim Archiepiscopalis, tunc tantum Cathedra Episcopali decoratur. t.3. p.411. n.1
de Lucerna monasterium Ordinis Præmonstratensis, quandonam fuerit fundatum. t.1. p.486. n.2
Lucernarum usus in Ecclesia perantiquus: & quod non tantum in nocturnis officiis, sed etiam in diurnis accendi debeant. t.1. p.361. n.6
Lucernarium antiquitus fuit vespertinum officium, & quare ita dictum. t.1. p.359. n.2
Lucernarium ab antiquis vocabatur vespertinus orandi modus, ab vesperas pertinens; & quare ita dicebatur. t.3. p.16. & seq. n.10
Lucernarium tantum præsente Episcopo, Presbytero, vel Diacono legi poterat, & quare. ibid.
Lucernarium in civitate tantum præsente Episcopo, vel Presbytero; in villis vero etiam præsente solo Diacono recitari poterat. ib. col.1
S. Luciæ Syracusanæ monasterium antiquissimum est omnium Ordinis D. Benedicti monasterium, quod sub Gregorio Magno floruit. t.2. p.395. n.3
Lucius III. quando ad Apostolicum fastigium evectus, & quando Ecclesiam rexerit. t.1. p.59. n.1
Lucius I. quando universalis Ecclesiæ regimen assumpsit, & martyrio coronatus fuit. t.1. p.115. n.1
Ludovicus VIII. Galliæ Rex quare Leo cognominatus fuerit. t.2. p.118. n.1
Lucus est nemus arboribus densum, Deo sacrum, ubi Gentiles Deos suos celebrant. t.2. p.505. n.4
Ludus unde sic dictus; & quam varia ludorum genera apud veteres. t.3. p.25. n.2
Ludi theatrales etiam prætextu consuetudinis, in festivitatibus Domini nostri, aut Sanctorum ejus in Ecclesiis fieri non debent. t.3. p.23. n.4. & p.25. & seq. n.10
Ludi theatrales in Academia Atheniensi etiam a studiosis legum per corruptelam habiti. ib. n.10
Ludi quinam liciti sint clericis, & quid si ex ludo homicidium sequatur. t.5. p.160. n.3
Lugdunum illustris Metropolis Galliæ dicitur, ejusque Præsul Patriarcha vocatur, habetque Primatum super tres Archiepiscopatus. t.1. p.125. n.1
Luminarium usus in officiis divinis celebrandis, & præcipue in Missa, non ad tenebras pellendas, sed ad celebritatem, lætitiam, & religionem. t.3. p.496. & seq. n.9
Luna Etruriæ civitas pervetusta Tuscorum colonia fuit, & ubi sita sit. t.5. p.77. n.2
Laudensis civitas præcipua totius Regni Daniæ, olim tantum Episcopalis, deinde Archiepiscopalis facta, postea Primatus honore decorata fuit. t.2. p.95. & seq. n.2
Lupanar quid sit, & unde sic dictum. t.4. p.25. & seq. n.6
Lupanaria apud multas nationes permissa, & diu apud Catholicos tolerata fuere. ib.
Lupanarium usus an sit licitus. ib.
Lusitaniæ Regnum aliquando feudatarium fuit Ecclesiæ Romanæ. t.5. p.91. n.1
Lusitanum Regnum a quo fuerit feudale Romano Ecclesiæ effectum. ib. n.2

Machabæi necessitate absoluta cogente pugnaverunt in Sabbato, ideo non censetur illud violasse. t.1. p.487. n.12
Macherus de Lorraine, Episcopus Tullensis a Canonicis super dilapidatione in judicium vocatur. t.1. p.515. n.2
Machinatio contra Principem factis Ecclesiæ Canonibus damnatur, & sævissimis pœnis vindicatur. t.2. p.35. n.7
Vide in verbo Conspiratio.
Machinatio ad actum proximum, immediatum redacta, eadem sæpe pœna punitur ac ipsum delictum. t.4. p.150. n.15
Maclovium civitas Episcopalis Galliæ, ubi sita, & quare ita dicta. t.3. p.99. n.1
Mafalda Henrico I. Castellæ Regi matrimonio conjuncta, ab eo separatur. t.4. p.173. n.1
Mafalda Sancii I. Lusitaniæ Regis filia, ab Henrico separata miraculis claret. ibid.
Magalona civitas est in insula maris Mediterranei, & ubi sita. t.2. p.89. n.2
Magalonensis civitas Galliæ Narbonensis olim Cathedra Episcopali decorata fuit. t.3. p.308. n.1
Magalonensis Episcopatus villis quamplurimis ditatus. to. 4. p.138. n.2
Magdeburgum celebris Metropolis Germaniæ, instaurata, & privilegiis decorata ab Othone Imperatore. t.1. p.73. n.1
Magdunum oppidum est in ripa Ligeris prope Aurelianum. t.2. p.506. n.1
S. Maglorii monasterium Ordinis D. Benedicti, a quonam fuerit constructum. t.2. p.404. n.1
Magister Scholæ dignitas antiqua in Ecclesiis Cathedralibus, & ad quid instituta. t.1. p.73. n.1
Magistri Scholarum in Ecclesiis constituti Scholastici dicti sunt. ibid. n.8
Magister quis, & unde ita dicatur. t.5. p.73. n.6
Magistri proborum. ib.
Magister is dicitur, qui patrimonio debitoris vendendo præfectus est. ibid.
Magister constituendus est in qualibet Ecclesia Cathedrali, qui clericos scholares pauperes doceat. t.5. p.74. n.1. & p.75. n.6

BIBLIOTECA CENTRAL

Magistrorum salaria jure civili approbata fuerunt, & quomodo appellentur, ostenditur. ib.
Magister beneficium habens sufficiens, aut publicum stipendium, nequit aliquid a discipulis exigere. ib.
Magistratus majores, & minores quomodo teneantur judicare secundum jus, non ex arbitrio. t.1. p.21. n.13
Major octodecim annis judex delegatus designari potest, si partes consentiant. t.1. p.413. n.1
Major ordine, licet posterior in Ecclesia receptus, præfertur inferiori in gradu, qui illi debet præstare servitia. t.1. p.578. n.1
Major gradu, tum in hierarchia triumphanti, tum in militanti, minorem præcedere debet. t.1. p.479. n.3
Majoritatis nomen quid sit, & quinam majores dicantur. t.1. p.113. n.1
Majus monasterium ubinam situm, & quare ita dictum. t.1. p.384. n.1
Maledictio vitium est animi, quo maledicus a malefico non nisi occasione distat. t.5. p.235. & seq. n.6
Maledictio est vitium in verbo. ib.
Maledicus quis dicatur. ib.
Maledicus quotuplex sit, & quibus pœnis subjaceat. ib. n.7
ad Maledicos puniendos quænam consideranda sint. t.5. p.236. n.9
Maleficiati quinam dicantur, eorumque exempla referuntur. t.4. p.121. n.6.
Maleficium præstans impedimentum matrimonio quid sit, & an possit a dæmone causari. ibid. & seq.
Maleficium præstans impotentiam ad coeundum quibus artibus peractus fuerit, & quibus remediis curatus: & quam vana hæc sint. ibid.
Maleficia quibus remediis licitis averti possint, & an ligatus maleficio possit a malefico petere, ut alio maleficio prius solvat. t.4. p.124. n.12
Malefici destructione an liceat uti ad obtinendam sanitatem. ib. & seq. n.13
Maleficii nomen generale est; communi tamen modo loquendi pro magno, & improbissimo scelere accipitur. t.4. p.151. n.2
Militia accedente cum habilitate ad copulam, rite, & valide contrahitur matrimonium ante pubertatem. t.4. p.59. n.1
Vide in verbo Ætas.
Malitia est versutia, & fallens nocendi ratio, ex dolo, & calliditate orta. t.4. p.224. n.1
Malum ita est ex D. Paulo vitandum, ut nec suspicio, vel imago ulla mali appareat. t.3. p.18. n.2
Manalis lapis apud Romanos quis fuerit; & quis ejus usus. t.3. p.179. n.3.
Mancipiorum commercium, quæ ex Indiis in Europam transvehuntur, an licitum? remissive. t.1. p.22. n.5
Mancipium rusticum apud Romanos quid fuerit, & quid etiam in priscis Ecclesiis. t.3. p.143. n.3
Mancipium rusticum inter immobilia recensetur, nec nisi longo tempore præscribi potest. t.3. p.187. & seq. n.8
Mandatum generale non idem operatur in gravibus causis, ac speciale. t.1. p.81. n.6
Mandata Apostolica ad collationem beneficiorum data, tom. 1. p. 90. & seq. n. 5
Mandatum in jure civili quid significet. t.1. p.51. n.2
Mandata Apostolica ad beneficia, ad quæ dirigantur. ib. n.3
Mandatum an semper morte mandantis finiatur. t.1. p.590. n.7
Mandatum gratiæ in quo differat a mandato justitiæ. t.1. p.391. n.13
Mandatum speciale, quando ad citationem faciendam desideretur. t.1. p.406. n.7
Mandatum procuratori valde necessarium ad agendum in judicio, & quænam habere debeat, ut sufficiens censeatur. t.1. p.511. n.9
Mandatum est quid facti, & non præsumitur, nisi probetur. ib. num. 10.
Mandatum non ita desideratur in defensore, ac in procuratore. ib. n.11
ex Mandato rite, legitimeque contracto duplex oritur actio. t.1. p.528. n.4
Mandati actio directa ad quid obliget procuratorem, & quid contraria consequatur. ib. n.5
Mandatum etiam in perpetuum collatum revocatione finitur, & in quibus casibus revocari non possit. t.1. p.531. n.3
Mandatum post litis contestationem non potest a domino revocari. ib. & seq. n.4
Mandati revocatio quibus modis fieri debeat, ostenditur. ib. n.5
Mandatum, an per furorem supervenientem rescindatur. [illegible] p.33. n.8
Maneria, seu manerium quid sit, antiquis authoritatibus probatur. t.5. p.52. n.8
Manerium, seu maneria est habitatio cum corte, seu agri portione. t.2. p.486. n.3
Manica quid significet. t.3. p.30. n.8
Manicæ consertiæ quænam sint. ib.
Manicæ extremitates sunt vestimentorum, quibus teguntur manus. ib. n.10
Manifesti variæ acceptiones referuntur, & an idem sit cum notorio. t.5. p.13. n.4
Manifestum, seu notorium quomodo dividatur. t.5. p.14. n.5
ut Manifestum quid dicatur, quid requiratur, & quot personæ desiderentur. ibid.
Manifestum admittit probationes in contrarium, non vero notorium. ib. n.8
Vide in verbo Notorium.
Manipulus quid sit, & unde originem ducat; & qui ministri eo uti possint. t.1. p.291. n.31
Mansiones diversæ in Ecclesiis antiquis novis comparatæ. t. 3. p. 3. n.19
Vide in verbo Ecclesia, Fideles.
Mansiones diversæ utrique sexui a priscis assignatæ castitatis, pudicitiæ causa. t.3. p.36. & seq. n.20
Mansus integer, ex quo servitium aliquod præstandum non est, quid sit. t.3. p.236. n.3
Mansus unus ad minus in dotem Ecclesiæ fundatoribus assignatus. ib. & n.4
Mansorum varia genera referuntur. ib. & seq.
Mansus instructus, vel vestitus, ex quo presbyter Ecclesiæ inserviens nullum servitium impendere domino tenebatur. t.3. p.437. n.x
ex Mansis Ecclesiæ assignatis tributum solvi debet, si antequam ei assignarentur, illud pendebatur. ib. & seq.
Mantuana Ecclesia ab Aquilejensis Patriarchæ jurisdictione exempta, Ecclesiæ Romanæ immediate subjecta fuit. t.3. p.299. n.3
Manumissionis modi duo. t.1. p.306. & seq. n.1. 3
Vide in verbo Servus.
Manumissio in Ecclesia facta magna libertatis privilegia præstabat. t.1. p.307. n.10
Manumissio tantum in Ecclesia Episcopali fieri poterat. ib.
Manumissionis servorum Ecclesiæ formula, & solemnitas traditur. ibid. & seq.
Manumissionum variæ formulæ apud Romanos usitatæ, ex quibus non æque perfecta libertas sequebatur. t.4. p.88. n.1
Manumissio vindicta unde ita dicta sit. ibid.
Manumissionis vindicta ritus, & solemnia verba fuere; & quandonam in desuetudinem abierit. ib. & seq.
Manus longa quid sit, & quare Principibus tribuatur. tom. 1. p.97. n.16
Vide in verbo Possessio.
Manus defigere quid sit, juxta Salomonem in proverbiis. t.3. p.216. n.4
Manus fidei symbolum apud veteres fuit, unde perjuris manus amputabatur. t.2. p.92. n.10
Manus dextra fidei, & concordiæ symbolum est. ibid.
Manuum conjunctio contracti matrimonii signum fuit. t.4. p.18. n.3
Manuum violenta injectio in clericum qua censura cohibeatur, & an impuberes ea afficiantur. t.5. p.324. n.1. 3
Manuum violenta injectio in clericum quandonam excusetur ab excommunicatione. t.5. p.331. n.1
Manuum injectio violenta quibus clericis inferri possit absque censura, & quibus non. ib. & seq. n.1
Manuum injectione violenta in clericum quinam actus prohibeantur. t.5. p.332. n.3
Vide in verbo Injectio.
Mappula in ministeriis sacris adhibita quid sit, & quis ejus usus. t.1. p.291. & seq. n.32
Maranatha, vox est in excommunicatione adhiberi solita, & quid ea significet, & de quo adventu Domini sit intelligenda. Vide in verbo Excommunicatio.
S. Marcellus, titulus Presbyteri Cardinalis. t.1. p.168. n.9
Marcha quid sit, & quis ejus valor apud varias nationes. t.2. p. 497. n. 3
Marcha Latinum nomen non est, sed Germanicum. t.1. p.577. n.3
Marcianus Augustus libertatis ecclesiasticæ vindex quo tempore fuerit. t.1. p.47. n.2
Marcoaldus Senescallus Imperii Regnum Siciliæ invadit, & excommunicatur. t.1. p.185. n.19
S. Marci Ecclesia in Tyro civitate Phœniciæ a quibus sit condita. t.2. p.75. n.5
Marescalli officium apud Gallos est militare. t.2. p.177. n.1
S. Mariæ in Cosmedin titulus Diaconi Cardinalis, secunda Ecclesia B. Mariæ in Urbe dicata, aliis dicta Ecclesia S. Mariæ Scholæ Græcæ. t.1. p.38. n.3
S. Maria in via lata titulus est unius Presbyterorum Cardinalium. t.1. p.40. n.2
S. Mariæ de Matura monasterium Ordinis D. Benedicti in Florentina Diœcesi. ib. n.3
D. Mariæ de Charitate monasterium Ordinis Cisterciensis, in civitate de Tulebras constructum. t.1. p.539. n.4
D. Mariæ ad Carceres monasterium Ordinis Camaldulensium. t.1. p.377. n.1
S. Mariæ, & S. Joannis de Sacra Mensa monasterium Ordinis Cisterciensis, unde ita dictum sit, & ubinam situm. t.2. p.260. & seq. n.1
S. Mariæ de Josaphat monasterium in diœcesi Carnotensi constructum. t.3. p.414. n.1
Maria Virgo Deipara quomodo verum matrimonium contraxerit. t.4. p.71. & seq. n.10. seq.
S. Mariæ de Albanio Prioratus est in Metropoli Januensi, Canonicorum Regularium D. Augustini. t.4. p.154. n.1
B. Maria vere dicitur, & est Mater Dei, quæ vere Deum peperit. t.5. p.96. n.1
Vide in verbo Ecclesia.
Maritus in causis uxoris speciale mandatum requirentibus potest admitti sine tali mandato. t.1. p.81. n.8
Maritus mandatum habens ab uxore, potest etiam in aliis, quæ mandatum excedunt, admitti. ibid.
Maritus ut maritus agens pro uxore, sine mandato audiatur. t. 1. p. 531. n. 2
Maritus uxoris nomine absque mandato potest in judicio comparere. t.2. p.187. n.3
Maritus ex longinquo rediens, mulieremque prægnantem inveniens, si non protestabatur ex sepsis prægnantem non esse, sibi præjudicium inferebat veteri jure Romanorum. t.2. p.253. n.6
Maritus pro restitutione dotis non potest conveniri ultra quam facere possit. t.5. p.249. n.11
Vide in verbo Privilegium.
Maritus, qui de dote statim soluto matrimonio restituenda pactus est, an gaudeat privilegio, ne ultra quam facere possit, conveniatur. t.3. p.231. n.10
Maritus sive neget, sive affirmet matrimonium esse contractum, an semper ei onus probandi incumbat. t.4. p.54. n.2
Maritus, & uxor quandonam sibi invicem donare possint. t.3. p.199. n.1
Maritus contrahens matrimonium vivente prima uxore, relicta secunda, cum priore cohabitare debet, & publice in Ecclesia pœnitentiam facere. t.4. p.59. n.5
Maritus cujus uxor perpetua insania laborat, an possit secundum matrimonium contrahere. t.5. p.83. n.10
Maritus insidiatricem sui, machinante uxore interficiens, potest ipsam dimittere, & ea mortua cum alia contrahere. to. 4. p.146. n.3. & p.150. n.14
Maritus facto divortio an teneatur ad restitutionem totius dotis. t.4. p.160. n.4
Maritus constante matrimonio dominus dicitur, sicut uxor dicitur domina. t.4. p.164. n.4
Maritus an possit ob dotem non solutam uxorem e domo ejicere. t.4. p.180. n.15
Maritus inops dotem sibi promissam petens, cautionem qualemqualem præstare debet, alias dos deponetur apud mercatorem. t. 4. ib. & seq. n. 16. & p. 181. & seq. n. 20
Maritus sciens uxorem suam adulterium commisisse, & in eo persistere, tenetur eam deserere; post peractam vero pœnitentiam debet eam recipere. t.5. p.173 n.2. & p.175. & seq. n.10. & 11
Maritus an statim ac cognovit uxorem adulteram esse, teneatur eam deserere. t.5. p.176. n.12
Maritus qui juraverit uxorem propter adulterium non deserere, nec accusare, an possit non obstante juramento eam deserere, & accusare. ib. n.13
Marito petenti divortium ob uxoris adulterium opponi potest exceptio similis adulterii admissi, jure canonico attento. t.5. p.177. n.1
Maritus, qui data opera clericum adulterum expectat, ut de eo vindictam sumat, an excusetur ab excommunicatione. t.5. p.328. n.3
S. Martini titulus est Presbyteri Cardinalis ad Basilicam S. Petri spectans. t.1. p.179. n.4
S. Martini monasterium Ordinis D. Benedicti in civitate Coloniensi, a quo constructum, & ditatum sit. t.2. p.34. n.1
S. Martini Majoris monasterium Ordinis D. Benedicti, vetustate originis, & amplitudine ditionum celeberrimum est, & privilegiis a Sede Apostolica decoratum. t.1. p.177. n.4. 5
S. Martini monasterium Ordinis Cisterciensis pene collapsum restituit Innocentius III. t.2. p.187. n.2
S. Martini de Pannonia monasterium Ordinis D. Benedicti ubi constructum sit. t.2. p.409. n.1
S. Martini Ecclesia in civitate Turonensi a quo fuerit constructa. t.3. p.61. & seq. n.1
Martyri facit injuriam, qui orat pro Martyre. t.3. p.485. n.2
Martyria dicta fuere Ecclesiæ in honorem Martyrum constructæ, ad quarum titulum poterant olim clerici ordinari. t.3. p.95. n.8
Massa, & massalena quid significent in pluribus juris locis. t.1. p.494. n.5
Massæ nomen ut apud Latinos receptum, ita Massæ vocabulum apud Gallos, & Germanos. ibid.
Massana urbs perantiqua Italiæ maritima, jam ante Gregorium Magnum Cathedrali Ecclesia decorata, sed ejus tempore desolata. t.1. p.106. n.1
Massilia duplex, altera Libyca in Africa, altera Gallica in provincia Narbonensi. t.1. p.347. n.1
Massilia civitas est Galliæ Narbonensis, cujus Præsul Primas, & Metropolitanus ejus provinciæ fuit. t.2. p.393. n.1
Massilia urbs est Galliæ Narbonensis maritima, antiquissima, potentissima, moribus cultissima, & Phocensium colonia. t.5. p.81. n.1
Mataplana, alias Matallana, Monasterium est Ordinis Cisterciensis in Diœcesi Palentina. t.5. p.38. n.7
Mater an mortuo patre habeat potestatem in filios, expenditur ex pluribus juris locis. t.2. p.504. n.1
Mater an possit cogi tutelam suscipere, & quando ab ea repellatur. ib. n.3
Mater nunquam habuit in filios potestatem vitæ, necisque. t.5. p.137. n.7.
Matres filios gladio, vel veneno interimentes, quibus pœnis puniendæ sint. ibid.
Vide in verbo Parens.
Mathildis filia Alfonsi I. Regis Portugalliæ, Philippi I. Comitis Flandriæ uxor. t.3. p.83. n.1
Mathildis Comitissa, non tam pro incontinentia, quam pro Romani Pontificis obedientia ad secunda vota convolat. t.3. p.439. n.2
Matrimonium jure antiquo inter consanguineos prohibitum fuit utique ad septimum gradum. t.1. p.66. n.12
In Matrimonio facilis est dispensatio, prole bona fide suscepta; sin alias difficilis. ibid.
Matrimonii spiritualis an fortius sit vinculum, quam matrimonii carnalis. t.1. p.121. & seq. n.16
Matrimonium spirituale contrahit Episcopus cum Ecclesia, dissolubile tamen a Romano Pontifice. ib. & seq.
Matrimonium non æqualiter contrahitur apud infideles, ac apud fideles. t.1. p.515. n.14
Matrimonium jure Romanorum an sit liberum: & quid jure Pontificio. ib. n. 18
Matrimonium jure divino, & ex propria natura indissolubile est. ib. n. 19. 20
Matrimonium ratum quandonam dissolvi possit. ib. n.21
Matrimonium accusari licet improprie dicatur, usitatum tamen est in jure canonico. t.2. p.246. n.2
Matrimonium cum libero, & ancilla, & e contra quomodo hodie subsistat. t.2. p.304. n.2
Matrimonium an jure canonico præsumatur ex diutina maris, & feminæ cohabitatione. t.2. p.306. n.9
Matrimonium a clericis in minoribus gradibus constitutis celebratum valet, a subdiaconis vero, & supra celebratum nullum est. t.3. p.45. n.8
Matrimonium est contractus elevatus ad esse sacramenti, qui inter absentes celebrari valet. t.3. p.380. n.1
Matrimonium quare sit ita dictum. t.3. p.384. n.7
Matrimonium duplici modo considerari potest. t.3. p.373. n.5
Matrimonium ratum quomodo dissolvatur, & unde proveniat jus illud dissolvendi. ib. & seq. n.6
ut Matrimonium per professionem religiosam dissolvatur, quid requiratur. ib.
in Matrimonio desideratur conjunctio animorum, & corporum. t.3. p.374. n.7
Matrimonium consummatum quare non possit dissolvi professione religiosa, sicut ratum. ib. & seq. n.8
Matrimonium ratum non dirimitur per susceptionem ordinis sacri. ibid.
Matrimonium quomodo contraheretur juxta legem Salicam, & veterem Francorum consuetudinem. t.4. p.2. n.4
Matrimonium solo consensu contrahitur, & nullum non redditur, etsi consuetudo patriæ, ubi illud celebratur, non servatur. ib. n.7
Matrimonium, quod humani generis procreabile sacramentum dicitur, variis nominibus insignitur. ib. n.8
Matrimonium aliud est, quam nuptiæ, etsi pro eodem sæpe sumantur. ib. n.9
Matrimonii duplex definitio traditur, ut sacramentum est, & ut contractus. t.4. p.3. n.10
Matrimonium solum est naturalis hominum conjunctio ad procreandos liberos. t.4. p.4. & seq. n.13
Matrimonium apud omnes bene institutas nationes laudabile medium censetur ad procreationem. ib. n.13
Matrimonii author Deus. ib. n.14
Matrimonii contractus an sit juris divini. ib.
Matrimonium ad rationem sacramenti novæ legis fuit elevatum. t.4. p.5. n.16
Matrimonium ab infidelibus celebratum legitimum est, sed non ratum. ib. & seq. n.17
in Matrimonio separatur ratio contractus a ratione sacramenti. ibid.
ad Matrimonium contrahendum quænam substantialia, quædam vero pro solemnitate, & ut accidentalia requiruntur. ib. n.18
Matrimonii tria genera in usu apud Romanos olim fuere. ib.
Matrimonium per coemptionem apud Romanos quibus ritibus peragebatur, & quantæ authoritatis fuerit. ib.
Matrimonii requisita ex jure canonico, & constitutionibus Ecclesiæ. t.4. p.6. n.19
Matrimonii solemnitates servandæ, vel non. ib. & seq. n.20
Matrimonium ex utriusque consensu celebratum, validum est, etiam aliis solemnitatibus non observatis. ib. n.21
Matrimonii forma consistit in consensu per legitima signa, aut verba explicito: vide in verbo Consensus.
per Matrimonium a filio, vel filia contractum an dissolvatur patria potestas. t.4. p.19. n.6
ad Matrimonium contrahendum impediendum sufficit depositio unius testis asserentis adesse impedimentum inter sponsos, nisi sponsalia jurata præcesserint. t.4. p.18. n.4
Matrimonium impeditur denunciatione unius testis, etsi non sit persona gravis. ib. n.6
Matrimonium ex metu gravi cadente in constantem virum celebratum, nullum est. t.4. p.19. n.3
Matrimonium metu gravi celebratum, an sit nullum jure naturali, vel positivo. t.4. p.20. n.5
Matrimonium, & omnes actus ad matrimonium spectantes, metu gravi gesti, ipso jure nulli sunt. ib. & seq. n.6
Matrimonium ex metu reverentiali celebratum, an nullum sit: & an matrimonium ex metu celebratum, etiam juratum, nullum sit. t.4. p.21. n.7
qui Matrimonium cum aliqua contrahere juravit, & proposuit Religionem ingredi, an teneatur prius matrimonium contrahere, & postea ante ejus consummationem religionem ingredi. ib. n.2
Matrimonium contrahere olim pœnitentiæ tempore non licebat, nec contracto uti. t.4. p.23. n.3
Matrimonium quo jure, captivitate, vel longa absentia, dissolvatur. ib. n.5. & seqq.
Matrimonium contractum cum peccatrice volente se convertere, opus charitatis est. t.4. p.25. n.2
Matrimonium cum meretricibus apud varias nationes prohibitum est, ab Ecclesia tamen valde commendatur. t.4. p.28. n.13
Matrimonium meretricum priores Ecclesiæ canones improbarant, de facto tamen contractum non irritarunt. ib.
Matrimonium etiam metu gravi celebratum convalescit purgato metu per sequentem spontaneam voluntatem. t.4. p.29. n.2
ut Matrimonium per metum contractum novo consensu ratificetur, an requiratur præsentia Parochi, & testium. ib. & seq. n.5
Matrimonium inter contractus, qui consensu constant, & celebrantur, enumeratur. t.4. p.31. n.6
Matrimonium celebratum a furioso, qui antequam in furorem incideret, voluntatem illud contrahendi habuit, an sit validum. t.4. p.32. n.4
Matrimonium tempore habili celebratum non solvitur per furorem supervenientem. ib. & seq. n.5
Matrimonium licite celebratum, furore superveniente perseverat, attento jure canonico. t.4. p.33. n.3

BIBLIOTECA CENTRAL

Matrimonium etiam per metum gravem celebratum retractari nequit sequuta copula. t.4.p.35.n.3

Matrimonium præsumptum non inducitur ex nisu ad copulam, t.4. p.38. n.2.3

Matrimonia filiorum celebrata sine consensu parentum, nulla fuere apud Romanos. t.4.p.40.& seq.n.1

Matrimonium sine consensu patris celebratum an valeat, t.4. p.41. & seq. n.8 & 9

Matrimonium a filiisfamilias celebratum sine consensu paterno, an sit nullum, attento jure canonico. ib. n.10. 11

Matrimonia clandestina ante Concilium Tridentinum varie appellabantur, & accipiebantur. ib.n.12

Matrimonia, quæ invitis parentibus contrahuntur, primus prohibuit Evaristus. ib. & seq.

Matrimonia etsi non rite celebrata, pro bono pacis tolerantur, t.4. p.42. n.2

Matrimonium etsi a puberibus celebratum, non sustinetur, si alias sint habiles. t.4.p.43.n.7

Matrimonium ante pubertatem celebratum jure canonico sustinetur, si contrahentes apti sint, & malitia in eis suppleat ætatem. ib.

Matrimonium inter pubertati proximos contractum validum est, & impedimentum affinitatis inducit. t.4. p.50.& seq.n.5

Matrimonium frustra accusatur per causam proximitatis; utiliter tamen denunciatur. t.4.p.52.n.5

Matrimonium est publice celebrandum, denunciationibus publice factis a Parocho in Ecclesia; & si quis aliter contraxerit in gradu prohibito, proles inde suscepta nascitur illegitima, & parochus matrimonio simili assistens per triennium suspenditur. ib.n.5

Matrimonium clandestinum quotuplex sit. t.4.p.55.n.5.6

Matrimonium clandestinum quodnam dicatur ad effectum incurrendi pœnas. ib. & seq.

Matrimonium omissis denunciationibus, publice tamen, & coram viciniis celebratum, an dicatur hodie clandestinum. ib. & seq. n.6. 7

Matrimonium ubi celebratum sit, & quid requiratur, ut clandestinum non dicatur. t.4. p.56. & seq. n.8

Matrimonium sine testibus celebratum an sit validum, ib. n.10

Matrimonia publice sunt celebranda, clandestina autem semper damnata sunt. t.4. p.57. n.11

Matrimonia clandestine celebrata an fuerint ab initio Ecclesiæ nulla, & quid de jure civili. ib.& seq.n.12

Matrimonia clandestina potuerunt ab Ecclesia prohiberi, improbari, & irritari. ib. n.10

Matrimonii materia quomodo potuerit ab Ecclesia mutari. ib.

Matrimonium ratum primo contractum, an dissolvatur per consummatum postea celebratum. t.4. p.62.n.3

Matrimonio sub conditione celebrato non licet contrahentibus discedere, sed insuperhabita conditione irrefragabiliter tenet. t.4.p.63.n.8

Matrimonium sub hac conditione celebratum: Ego te in uxorem ducam, si tantum mihi donaveris, an valeat. t.4.p.65.n.1

Matrimonio sub conditione casuali honesta contracto, debet expectari talis conditio, nisi partes antea consenserint de præsenti, aut copula carnalis inter eos intercesserit. ib. n.2

Matrimonium quomodo dicatur sub conditione celebrari. ibid.

Matrimonii bona tria: vide in verbo Consensus.

Matrimonium contractum sub intentione contraria bonis ejus, an sustineatur: vide in verbo Intentio.

Matrimonium post votum castitatis emissum olim celebratum sustinebatur. t.4. p.76. n.12

Matrimonium post votum solemne castitatis celebratum an sustineri possit, ex mente D. Basilii. ib. n.13

Matrimonium cum excommunicato tolerato potest contrahi. t.4. p.79. n.3

Matrimonium contractum cum muliere adulterio polluta, aut secundis nuptiis copulata, addecta machinatione in necem viri, aut occisa conjuge animo contrahendi matrimonium cum ipsa, nullum est. ib. n.1

Matrimonia injuste contracta, alia sunt incestuosa, alia illicita; & quænam illa sint. ib. & seq. n.3

Matrimonium cum pellice contractum olim utroque jure prohibebatur, & dirimebatur. t.4.p.80.n.5

Matrimonium non dissolvitur propter errorem circa salutem. t.4. p.81. n.3

Matrimonium ob lepram supervenientem non dissolvitur, nec quoad vinculum, nec quoad thorum. t.4.p.82.n.7

Matrimonium a muliere ita arcta contractum, ut a viro cognosci non possit, nullum est. ib. & seq. n.9

Matrimonium inter servos legitime contrahitur, etiam invitis dominis; sed si ingenuus per errorem ancillam ducat, vel e contra, conjugium nullum est. t.4. p.84.n.2

Matrimonium jure civili inter servum, & ancillam non datur, sed tantum contubernium. t.4.p.85.n.4

Matrimonium antiquo jure civili inter quos permitteretur. ib.

Matrimonii jus jure canonico ingenuis, & servis est æquale. ib. n.5

Matrimonium inter liberum, & ancillam an hodie attento jure canonico subsistat, sicut etiam inter dominum, & ancillam. ib. & seq.

Matrimonium inter servos invitis dominis contractum primis Ecclesiæ sæculis ab Ecclesia irritabatur. t.4. p.86.n.7

in Matrimonium quadrupliciter error contingere potest, & quis ex eis vitiet matrimonium. ib.& seqq.

pro Matrimonii administratione olim aliquid parochis, & Episcopis pendebatur. t.4. p.187. n.13

Matrimonium cum ingenua, reputata ancilla, contractum, a Leone Pontifice approbatum. ib. n.15

Matrimonium inter filios compatrum an licite contrahi possit. t.4. p.79. n.4

Matrimonium inter adoptatum, & filiam adoptantis non potest durante adoptione celebrari, secus vero ea soluta. t.4.p.96.n.3

Matrimonium cum privigna contrahi nequit. t.4.p.98.& seq.n.2

Matrimonium non potest dissolvi ex confessione propria conjugum. t.4. p.100. n.1

Matrimonium qualecumque etiam in spe violare non licet. ib.n.5

Matrimonium legitime contractum ob nullam causam superveniente potest dissolvi. t.4. p.103.n.6

Matrimonium inter affines contractum separatur etiam usque ad sextum gradum. t.4. p.105. & seq.n.3

Matrimonium cum affinibus contractum an irritetur jure naturali, vel positivo. t.4.p.106.& seq.n.9

Matrimonium inter affines quare prohibeatur. ib. n.19
Vide in verbo Matrimonium.

Matrimonium ab infidelibus celebratum in gradu cognationis ab Ecclesia prohibito, non dissolvitur per Baptismum ab ipsis susceptum. t.4. p.108. n.1

Matrimonium triplex datur: & quodnam ex eis sit sacramentum. ibid. n.3

Matrimonium infidelium an per Baptismum efficiatur sacramentum gratiam conferens. t.4.p.109.n.4

Matrimonium ab infidelibus potest valide contrahi in gradibus prohibitis. ib. & seq. n.7

Matrimonia ante Baptismum contracta per Baptismum non dissolvuntur. ib. & seq.

Matrimonium non potest celebrari inter consanguineos usque ad septimum gradum. t.4. p.110.n.4

Matrimonium in primo gradu lineæ rectæ monstro simile est; nec in ullo casu, nec ex quocumque causa potest in eo dispensari. t.4. p.111. n.9

Matrimonium an sit jure divino, vel naturali prohibitum inter omnes ascendentes, vel descendentes in linea recta consanguinitatis, usque in infinitum. ib. n.10

Matrimonium in quibus gradibus sit prohibitum inter consanguineos lineæ transversalis. ibid. n.11

Matrimonium in primo gradu lineæ transversalis an fuerit licitum apud aliquas gentes. ib. & seq.

Matrimonium inter fratrem, & sororem pudori naturali non convenit; juri tamen naturali non est contrarium. t.4.p.113.n.12

Matrimonium in primo gradu lineæ transversæ prohibitum fuit lege Moysi data. ib.&seq.n.13

Matrimonium in nullo gradu lineæ transversalis prohibitum est lege divina, sed tantum lege positiva, & in quibus gradibus ab ea prohibeatur. t.4.p.114. n.14

Matrimonium inter consanguineos jure positivo diversimode fuit prohibitum ex utroque jure. ib. n.15

Matrimonium cum fratris, vel sororis filia, an æqualiter fuerit licitum apud Romanos. t.4. p.115.n.16

Matrimonium inter consobrinos an fuerit apud Hebræos, vel Romanos licitum. ib. n.17

Matrimonium inter consobrinos prohibitum fuit jam a temporibus Apostolorum, & quomodo prorogata sit hæc prohibitio secundum jus canonicum. ib. & seq.n.18

Matrimonium ex variis rationibus inter consanguineos est prohibitum. t.4. p.116. n.19

Matrimonium quare sit ab Ecclesia inter consanguineos prohibitum; & quare etiam fuerit hæc prohibitio ad quartum gradum restricta. t.4. p.119. n.3

Matrimonium inter impotentes ad coeundum scienter contractum, an sustineatur. t.4. p.120. n.1

Matrimonium an dirimi possit ob sterilitatem apud Catholicos. t.4. p.121. n.2

Matrimonium eunochorum, & spadonum, an sit validum. ib. n.5

Matrimonium quomodo dirimatur ex impotentia ad coeundum. t.4. p.123. n.8

Matrimonium cum impotenti celebratum nullum est. ib.n.9

Matrimonium non præsumitur contractum ex donis, & muneribus acceptis a sponsa. t.4. p.126. & seq. n.1

Matrimonium contra interdictum Ecclesiæ celebratum an nullum sit, an vero pœnitentia injuncta ita contrahentibus, sustineatur. t.4. p.127. n.1

Matrimonium aliud verum, aliud putativum datur, & in quo differant. t.4. p.131. n.4

Matrimonii putativi requisita quænam sint. ib.

Matrimonii putativi effectus referuntur. ib. & seq. n.5

Matrimonium an accusari possit post mortem conjugum. t.4. p.136. n.1

Matrimonium intra quod tempus accusari debeat a marito, ut audiatur. t.4. p.140. n.2

Matrimonium testibus, non testimoniis accusari debet. ib. n.2

ad Matrimonium accusandum qui admittantur, & qui repellantur. t.4. p.146. n.3

Matrimonia pietate ac religione arctata, divortio dirimi non poterant. t.4. p.148. n.9

Matrimonium per divortium separatum an reintegretur causa divortii cessante. t.4. p.151. & seq. n.7

Matrimonium propter hæresim non dissolvitur quoad vinculum. t.4. p.152. n.8

Matrimonium propter adulterium dissolvitur quoad torum, & cohabitationem. t.4. p.154. n.3

Matrimonium inter hæreticum, & catholicum licite non contrahitur. ibid.

Matrimonium separatum propter hæresim unius conjugis, an sit reintegrandum, si Ecclesiæ resipiscens hæreticus reconcilietur. ib.

Matrimonia Livoniensium ante, & post fidem receptam contracta. t.4. p.156. n.1. 2

Matrimonium celebratum cum relicta fratris defuncti nullum est, nisi per Ecclesiam dispensetur, ut ita conjuncti in tali matrimonio persistant. t.4. p.157. & seq. n.5

Matrimonium in primo gradu affinitatis lineæ obliquæ an sit jure naturali, vel divino prohibitum. ib. & seq. n.7.8

Matrimonia varia in primo gradu lineæ transversalis celebrata. ib.

Matrimonium Herodis cum uxore fratris sui Philippi quare a D. Joanne increpatum. t.4. p.158. & seq. n.9

Matrimonia varia inter affines contracta, quare improbata. ibid. num. 10

Matrimonium in primo gradu lineæ transversalis contractum infiget dispensatione: ubi de matrimonio Goberti cum Galiana a Sancto Kiliano impugnato. t.4.p.159. & seq. n.11. 12

Matrimonium cum uxore fratris non est lege divina prohibitum. ibid. & seq.

Matrimonium jure civili omnino per divortium solvebatur. t.4. p.160. n.5

in Matrimonio putativo omnes effectus resultant, qui considerantur in vero. t.4. p.165. n.7

Matrimonium usque ad septimum gradum prohibitum fuit, t.4. p.167. n.2

Matrimonium inter stupratorem, & virginem corruptam primis Ecclesiæ sæculis licitum non fuit. t.5. p.172. n.9

Matrimonium tempore interdicti absque privilegio valide contrahi potest. t.5. p.322. n.2

Maturum, Maturanum, vel Maturianum civitas est Episcopalis Tusciæ. t.2. p.67. n.3

Mauriana civitas Allobrogum in valle ad Alpes Cottias, Cathedrali Sede decoratur. t.1. p.388. n.1

Mauricius Rhotomagensis Prælatus falso cupiditatis vitio notatur: ubi aliqua de ejus laudibus. t.3. p.205. n.1. 2

Mauricius de Soliaco, Præsul Parisiensis Theologus eximius fuit. t.3. p. & seq. n.1

Mausoleum proprie est sepulchrum Principis, & a quo ita dictum sit. t.3. p.292. n.5

SS. Maximi, & Agathæ monasterium a D. Gregorio in Panormitana Diœcesi constructum; & quare Lucasianum dictum. t.1. p.505. n.3

S. Maximus magister D. Gregorii Magni, vir apprime religiosus, magnis virtutibus præditus, & miraculis coruscans. t.1. p. ... n.5

Mediatores litis, & negotii quinam, & quinam mediatores in simonia. t.1. p.272. & seq. n.12

Mediatores litis non possunt cogi in ea testimonium dicere. ib.

Medicus peritus ad ordines promoveri potest, non obstante mortalitate infirmi, si conscientia eum non remordet. t.1. p.274. n.3

Medici qui sint, & eorum varia nomina. ibid. n.5

Medicorum imperitia damnatur, & variis pœnis, tum in jure civili, tum canonico subjicitur. t.1. p.275. n.6

Medicus ut homicida in utroque foro damnatur, qui postquam mederi cœpit, infirmum deserit. ibid. n.7

Medicus si juxta artis regulas medelam adhibeat, irregularis non fit, etsi mors sequatur. ibid. & seq. n.8

Medicam artem exercere clericis, & monachis licuit, sed postea prohibitum fuit. t.1. p.276. n.9

Medici dum ad Doctoratus gradum evehuntur, jurare debent, se servaturos constitutionem, quæ refertur. t.5. p.325. n.1

Mediolani Metropolis Insubrum brevis descriptio, & varia fata, t.1. p.68. n.1

Meldis Civitas Galliæ Celticæ, in qua convocatum fuit Concilium anno 845 t.1. p.19. n.1

Melgoriensis Comitatus duplici nomine insignitus, Sedi Apostolicæ in allodium traditus est. t.4. p.138. & seq. n.2

Meliorationes factæ in terris Ecclesiæ remanent in dominio ipsius Ecclesiæ. t.3. p.144. n.2

Mellifontis monasterium est Ordinis D. Benedicti in diœcesi Midensi. t.1. p.177. n.5

Melphis nobilis civitas est Neapolitani regni, Cathedralem Ecclesiam habens. t.2. p.263. n.2

Mendacium magnum delictum variis pœnis in jure præscriptis puniendum. t.1. p.72. n.10

Mendacium quid sit ex D. Augustino. ibid. & seq. n.11

Mendacium quid sit juxta D. Augustinum. t.3. p.126. n.3

Mendacium peccatum est contra octavum Decalogi præceptum. ib.

Mendacium in quo differat a perjurio. ibid.

Menevia Vvalliæ oppidum est Cathedra Episcopali decoratum. t.2. p.251. n.2

S. Menradus vir pius, & perdoctus Episcopus Regiæ metropolis Livoniæ factus. t.3. p.22. n.2

Mensuræ debent habere signum publicum, alias falsæ judicantur. t.3. p.166. n.4

Mensurarum, & ponderum adulteratio quam grave delictum sit. ibid. n.5

Mercatus an licitus sit die Dominico, & aliis festivis. t.2. p.97. n.8
Vide in verbo Nundinæ.

Mererola celebre monasterium in diœcesi Zamorensi a quo constructum. t.1. p.243. n.2

Meretrix quæ sit, & quænam talis vere dici possit. t.3. p.40. n.3

Meretrices, quæ corpus suum vulgabant, lupas appellabant prisci Romani. t.4. p.25. & seq. n.4
Vide in verbo Lupanar.

Meretrices olim publice permittebantur, habitu tamen, ornamentis, & loco a ceteris honestis fœminis distinguebantur. t.4. p.27. & seq. n.11

Meretricum varia nomina; & quid de eis apud Romanos. ibid.

de Meretricibus plura referuntur: ubi de earum professione apud ædiles. ibid. n.12

Meretricem in uxorem legitimam ducere opus caritatis est: ubi aliqua earum sic conversarum exempla referuntur. t.4. p.28. n.13

Merces quæ levandæ navis gratia in mare projiciuntur, non habentur pro derelictis. t.5. p.182. n.2

Mercium projectarum damnum cujus sit. ibid. n.3

Merces naufragantium olim fiebant eorum, ad quorum portus appellebant. ib. n.4

Merces naufragorum, tum in Oriente, tum in Occidente, quo jure ab inventoribus occupatæ fuerint. t.5. p.183. & seq. n.6. & 7

Messana perantiqua, & præclara Episcopalis civitas ubi sita. t.1. p.93. n.1

Messana civitas Graciæ jamdiu Cathedra Episcopali decorata. t.3. p.72. n.3

Metensis civitas antiqua Galliæ, Sedes Occidentalis veterum Regum Galliæ. t.1. p.331. n.1

Metensis civitas principalis est Galliæ Belgicæ, in qua S. Clemens S. Petri discipulus, & S. Clementis Papæ patruus Episcopus fuit. t.3. p.66. n.1

Metropolis Ecclesia unde ita dicatur. t.1. p.154. n.2

Metropolitanus non consecratus, licet nondum receperit pallium, potest consecrationem suffraganei sui delegare Episcopo. t.1. p.150. n.2

Metropolitanus nequit dispensare ad hoc, ut quis una die duos sacros ordines recipiat. t.1. p.264. n.19

Metropolitani proprium munus est Apostolica decreta ceteris Episcopis propriæ provinciæ denunciare. t.2. p.420. n.1

Metropolitanus est caput Concilii provincialis, non supra illud. t.3. p.95. & seq. n.1

Metropolitanus quando possit suffraganeorum suorum Ecclesias visitare. t.3. p.445. & seq. n.3

Metu mortis monasterium ingrediens potest illud deserere, nisi professionem expresse, vel tacite ratam habuerit. t.1. p.538. n.10

Metus definitio traditur, & per particulas omnes explicatur. t.1. p. ibid. n.12

Metus quomodo distinguatur a vi. ibid.

Metus quomodo communiter dividatur. ibid. & seq. n.13

Metum cadere in constantem virum quid sit. ibid.

Metus gravis casus varii referuntur, & quot conditiones ad eum requirantur. ibid.

Metus levis in consideratione non habetur in judicio: & ejus exempla traduntur. t.1. p.539. n.14

Metus infamiæ, an levis, vel gravis censendus sit, distinguitur. ibid. & seq.

Metu gravi gesta an nulla sint ipso jure, & ab initio. ib. n.15 & seq. Respondetur sub distinctione. t.1. p.540. n.17. & 18

Metu gesta, quæ ipso jure valeant, postea irritantur. t.1. p.541. n.20

Metum passo duplici remedio succurritur. ibid. n.21. 22

Metus gravis professionem reddit nullam. t.1. p.542. n.26

Metus quomodo purgetur. t.1. p. ibid. n.28

Metus gravis censetur amissio majoris partis patrimonii. ib. n.3

Metus an nullum reddat Juramentum, vel votum; vide in verbo Juramentum, Votum.

Metus incussus causa extorquendi votum non irritat illum. t.3. p.365. n.7

Metus justus adeo excusat, ut non appellans habeatur pro appellante, si fuerit protestatus, & appellationi causas expresserit. t.2. p.510. n.1. 3

ut Metus excuset in prædicto casu, quid agendum sit, & an protestatio sit omnino necessaria. ibid. & seq. n.4

Metus gravis injuste ab extrinseca causa illatus ad extorquendum consensum ad matrimonium, illud ipso jure nullum reddit, tam in foro interno, quam externo. t.4. p.20. & seq. n.4.5

Metus gravis in matrimonio intercedens, quomodo purgetur, & quid requiratur, ut hæc purgatio admittatur. t.4. p.29. & seq. n.4

Metus æqualis in viro non desideratur, ac in fœmina ad inducendam coactionem. t.4. p.36. n.4

Michael de Corbel, Theologus Parisiensis vir Deo plenus, & providus dicitur. t.1. p.119. n.2

B. Michaelis apparitio, & dedicatio quare ab Ecclesia celebretur. t.2. p.107. n.16

S. Michaelis de Caranto monasterium Ordinis D. Benedicti ubinam situm. t.3. p.120. n.1

Midensis civitas Hiberniæ Cathedra Episcopali decorata. t.1 p.177. n.4

Milites emeriti quinam dicantur: ubi de Romanorum colonia in Hispania, in qua milites emeriti degebant. t.1. p.226. n.2

Militum cingulum, seu baltheum. ibid.

Milites discincti quinam. ibid.

Milites olim timuli dicti, quia patriam tuebantur. t.1. p.495. n.6

Milites Romani olim a conjugio abstinebant, & quis eis maritorum jus indulserit. t.3. p.48. n.8

Milites an idonei fidejussores aliquando esse possint. t.3. p.221. n.2

Milites, tam armatæ, quam togatæ militiæ, an privilegio gaudeant, ne ultra quam facere possint, conveniantur. t.3. p.230. n.14

Militibus aliquando permissum fuit decimas ditionis suæ in proprios usus convertere. t.3. p.325. n.1

Minerva Melitensis, Meliensis, vel Iliensis, quænam fuerit. t.3. p.254. n.6

Ministri minores, Ecclesiæ quinam præter Clericos. t.1. p.479. n.7

Ministri Ecclesiæ qua scientia pollere debeant: vide in verbo Scientia.

Ministeria sæpius in jure Canonico, & Cæsareo accipiuntur pro officiis, & dignitatibus. t.1. p.140. n.3

Ministeria aliquando pro rebus spiritualibus accipiuntur, aliquando etiam pro officiis, & dignitatibus sæcularibus sumuntur. t.3. p.109. n.1

Mino-

BIBLIOTECA CENTRAL

BIBLIOTECA CENTRAL

Minorum regnantium, & Magistratum administrantium exempl. plura referuntur. t.1.p.279.n.3
Minores a Reipublicæ administratione esse rejiciendos, gravibus auctoritatibus asseritur. ibid. n.4.5
Minoribus adversus quamcumque læsionem beneficio restitutionis succurritur. t.1.p.552.n.9 & 10
Minoribus in aliquibus casibus non competit restitutionis beneficium. ib. & seq.
Vide in verbo Restitutio.
Minor adversus contractum restitutus non tenetur refundere pretium acceptum ante judicis sententiam. t.1.p.554.n.12
Minor quomodo adversus sententiam contra se latam restituatur. ibid. & seq. n.13
Minor aliquando adversus sententiam contra se latam restitutionem petens non auditur. ibid. n.15
Minor adversus accusationem omissam non restituitur. tom. 1 p. 563. n. 9
Minoribus læsis novo jure quadriennium ad petendam restitutionem indulgetur. t.1.p.564.n.9
Minor læsus in retractu omisso restituitur adversus venditionem prædii majorum suorum. t.1.p.565.n.12
Minor viginti annis a quocumque judex delegatus designari potest: minor autem octodecim annis tantum a Principe. t. 1. p. 413. n. 13
Minores etsi stricto jure efficaciter obligentur, idonei tamen fidejussores non sunt. t.3.p.121.n.2
Minor uxorem habens post 18 annum res suas administrat, & efficaciter obligatur bona sua alienando, nec beneficio restitutionis gaudet. t.4.p.44.n.8
Miracula etiam vera non subministrant sufficiens argumentum ad beatificationem alicujus defuncti. t.3.p.519. & seq.n.9
Miracula vera non pauca ab improbis etiam hominibus edita. ib.
Miracula a defunctis edita accurate sunt examinanda. ib. n.10
Missæ sacrificium in omnibus electionibus ecclesiasticis est præmittendum, & an sit de earum essentia. t.1.p.155.& seq. n.9
Missarum sollemnia pro defunctis licite, & proficue offerri possunt. t.1.p.225.n.3
Missæ in Ecclesia olim aliæ vespertinæ, aliæ matutinæ fuere. t. 1. p. 261. n. 4
Missarum sollemnia non debent vulgari lingua celebrari. t. 1. p. 430. n. 5
Missa ad quam quis tenetur ex fundatione, debet celebrari juxta rubricas Ecclesiæ. t.3.p.80.n.3
Missarum sollemnia pro vivis, & defunctis non desperatis, vel excommunicatis offerri possunt. t.3.p.295.n.2
Missa publica semel tantum in hebdomada olim celebrabatur, deinde omnibus diebus festis celebrari cœperunt. t.3.p.313.n.4
Missæ sacrificium frequenter ministerium appellatur. t.3.p.417.n.5
Missæ sacrificium an alibi, quam in Ecclesiis Deo sacratis offerri possit. t.3.p.459.& seq.n.7.& 8
Missæ sacrificium an in domibus privatis celebrari possit, ex constitutione Leonis Imperatoris. t.3.p.460.n.9
ad Missæ sacrificium præmittendæ sunt aliquæ horæ canonicæ. t. 3. p. 471. n. 4. 5. 6
Missæ sacrificium iteratum ad subveniendum peregrinis, infirmis, & defunctis. ibid. n. 7
Missæ celebratio ex antiquo more Ecclesiæ in sepulturis defunctorum usitata fuit. ibid. n.9
Missæ sacrificium diu post horam nonam fuit celebratum. ib.
Missæ sacrificium aliquando vespertino officio expleto fuit celebratum. t.3.p.472.n.11
Missæ matutinæ, & vespertinæ mentio obvia in antiquis Ecclesiæ canonibus. ibid.
Missæ sacrificium ante recitationem officii matutini & Laudum celebrare an sit peccatum mortale. ib. & seq. n.14
Missam cantare pro privatim Missam recitare a Gallis usurpatum est. t.3.p.475.n.3
Missa olim simul pro vivis, & mortuis offerebatur. ibid. n.4
Missa propria de die non est omittenda propter Missam particularem. ibid. n.5
Missæ variæ acceptiones referuntur, & vera etymologia affertur. ibid. & seq. n. 7
Missæ diversæ pro diversitate dierum jam olim præscriptæ fuere. t. 3. p. 476. n. 8
Missarum pro Sanctis, eorumque diebus anniversariis mos pervetustus in Ecclesia. ibid. & seq. n.9
Missæ votivæ quænam sint, earumque duo genera referuntur. ibid. n. 10
Missa propria diei non est pro sacerdotum, vel audientium voto omittenda. ibid. n.11
Missarum divisio præcipua in publicas, & privatas: & qua hora celebrari debeant. t.3.p.477.n.12
Missarum trium celebratio in die Nativitatis Domini a quo Pontifice statuta sit. ib. & seq. n.1
Missæ tres quare in prædicta sollemnitate celebrentur, afferuntur rationes. ib. & seq.
Missa vespertina olim etiam jejunis fidelibus offerebatur. to. 3 p. 481. n. 6
Missa in Ecclesiis Alexandrinis, & Africanis olim post epulum celebrabatur. ib. n.7
Missæ sacrificium quomodo offerri possit pro Sanctis. t.3.p.485.n.1
Missa in die Cœnæ Domini an possit a quolibet sacerdote celebrari, an vero debeat in unaquaque Ecclesia una tantum celebrari. t.3.p.493.n.3
Missarum plurium celebratio eadem die in quibus casibus necessitatis licita sit. t.3.p.479.n.2
Missas plures eadem die celebrare divino, aut naturali jure prohibitum non est, in usque fuit primis Ecclesiæ sæculis. ibid. n. 3
Missæ plures olim in multis SS. festivitatibus celebrabantur. ibid. & seq.
Missa duplex in festo S. Joannis Apostoli, & S. Joannis Baptistæ. ibid.
Missæ sacrificium absque admixtione aquæ ex dispensatione supremi Pontificis celebrari potest. t.3.p.490.n.4
Missæ sacrificium an offerri possit pro catechumenis, disceditur. t. 1, p. 309. n. 4
Missæ sacrificium valide tantum a Sacerdotibus celebrari potest. t. 5. p. 154. n. 2
Missaticum apud Gallos quid significet, explicatur. t.1.p.637.n.4
Missio in possessionem ex primo, vel secundo decreto quando admittatur in causis beneficialibus. t.1.p.77.n.9
Missio in possessionem non est minima contumaciæ pœna, & ad quid sit inventa. t.2.p.77.n.8
Missio in possessionem primo & secundo decreto decernitur. ibid. n.7
Missio in possessionem an sit necessaria, & decreto decernenda. t. 2. p. 78. n. 8. 9
Missio in possessionem an possit omitti, & decerni sequestratio rei. ibid. n.10
Missio in possessionem an admitti possit in causis beneficialibus absente, & contumace reo. t.2.p.79.n.11
Missio in possessionem ante & post litem contestatam in quo differant. t.2.p.81.n.10
Missi Dominici quinam fuerint, & quid missaticum. t.3.p.536.n.3
Mitra tegumentum est capitis Episcoporum, & quid significet. t. 1. p. 292. n. 37
Mitra pro tegumento capitis, quo ascetriæ in Africa utebantur, sumitur. t.4.p.73.n.2
Moderatores provinciarum Imperii variis nominibus designati, & quare Consulares dicti. t.3.p.1.col.2
Modoicum oppidum in finibus Mediolani. t.1.p.68.n.3
Moguntia celebris Germaniæ Metropolis tandem Primatum consequuta est. t.1.p.172.n.1
Monachi primis Ecclesiæ sæculis operi rustico dediti, ad sacerdotale culmen non ascendebant. t.1.p.123.n.1
Monachi non professi non possunt in Prælatos Congregationis eligi. t.1.p.173.n.8
Monachus non professus potest eligi in Episcopum. ib. n.9
Monachorum principes, & monachi omnes antiquitus sacris ordinibus non initiabantur. t.1.p.251.n.5
Monachi in delictis, ex quibus clerici degradabantur, ipsi excommunicabantur. ibid.
Monachi in quarto, & quinto Ecclesiæ sæculo sacris ordinibus initiari cœperunt. ibid.
Monachi Ecclesiæ Orientalis tantum illi liturgiam faciebant, qui jam sacris initiati vitam monasticam profitebantur. ib. & seq.
Monachi Ecclesiæ Occidentalis ab anno 490. divina ministeria tractarunt. t.1.p.252.n.6
Monachi etiam in Ecclesiis sæcularibus sacramenta administrarunt, ad quas transibant proprium monasterium deserendo. ib. n.7
Monachi pietate clariores olim clericatus honorem non ambiere. ibid. n.8
Monachi aliquando sola Episcoporum voluntate sacris initiati fuere, absque Superiorum licentia, sed aliter deinde statutum fuit. ibid. n.10
Monachi nigri, & monachi albi quinam dicti fuerint in Gallia. t. 1. p. 257. n. 2
Monachus translatus de una religione in aliam, ibique in Presbyterum ordinatus, si iterum ad suos revertatur, potest in sacerdotis gradu accepto ministrare. ib. n.3
Monachis antiquitus prohibitum fuit Principum curias adire, nisi causa monasterii. t.1.p.320.n.10
Monachi nequeunt præfici in Ecclesiis sæcularibus, etiam sibi subjectis. t.1.p.361.n.8
Monachi quam religiose debeant servare clausuram, & quam sit eis turpe extra monasterium divagari. t.1.p.426.n.6.& seq.
Monachis extra claustra discurrentibus inflictæ pœnæ. ibidem num. 9
Monachi diutius in Gallia Episcopis subjecti fuere. t.1.p.437.n.14
Monachi veredariorum more transmitti non debent. ibid.
Monachi apocrisarii quinam. ib. n.15
Monachi peculium in ejus morte an Abbati, vel monasterio accrescat: vide in verbo Peculium.
Monachus extra monasterium divagans a quo retrahi debeat. t. 1. p. 435. n. 4. & p. 436. n. 10. & 11
Monachi priscis sæculis prædicandi munere non fungebantur, sed id habere tantum ab eo tempore, quo sacris initiari cœperunt. t.1.p.453.n.7
Monachi an ut prædicare possint, teneantur ultra superiorum suorum examen subire aliud Episcopi. ibid. & seq.
Monachi Episcoporum curæ, ac correctioni olim suberant. t.1. p. 458. n. 7
Monachorum instituta olim ab Episcopis tantum approbata. ib.
Monachorum subjectio omnimoda erga proprios Episcopos disciplinæ ecclesiasticæ congrua asseritur, pluraque ejus vestigia referuntur; deque eorum exemptione ab Episcopis querimoniæ. ibid. & seq.
Monachi quam plene in Ecclesia Orientali subjecti Episcopis. ib.
Monachorum exemptionis primum vestigium per Gregorii Magni constitutionem. ibid.
Monachi propriis manibus agros excolentes exempti sunt a decimarum solutione. t.1.p.511.n.2.& 4
Monachi non per se, sed per syndicum a monasterio cum salario deputatum causas in judicio tractare debent. t.1.p.535 n.6. & p. 536.n.11
Monachi quandonam absque syndico per se negotia monasterii sustinere valent. ibid. n.12. & 13
Monachorum triplex genus refertur. t.2.p.205.n.4
Monachi conversi, & oblati quinam. ibid.
Monachi oblati an sint vere religiosi. ibid. & seq.
Monacho se & sua monasterio offerente, in quibus succedat, vel non monasterium. ibid. n.5
Monachis non est absolute licitum in causa proprii monasterii testimonium dicere. t.2.p.130.n.8
Monachi non admittuntur ad testimonium dicendum etiam in causis sui monasterii, absque juramento, nisi aperte remittatur. t.2.p.254.n.5
Monachi an possint in aliquo casu tanquam obsides obligari. t.2.p.321. & seq. n.2. & 3
Monachi varii regulam D. Benedicti profitentes recensentur. t. 2. p. 327. n. 2
Monachi renunciantes beneficiis sine licentia superioris illis privantur. ibid.
Monachus libertatem adversus Prælatum præscribere nequit. t.2.p.399. n.6
Vide in verbo Obedientia, Præscriptio.
Monachis antiquis quis locus in Ecclesia assignatus. t.3.p.5.n.14
Monachis, & canonicis regularibus religionis, & fidei propagandæ causa habitum professionis mutare fuit indultum in provincia Livoniensi. t.3.p.22.n.3
Monachus etiam Episcopus factus nequit monachalem habitum deserere. t.3.p.32.n.14
Monachi quomodo ex fidejussione efficaciter obligari possint. t.3.p.123.n.4
Monachi olim religionem ingredientes statim habitum non sumebant; facere tamen testamentum a tempore ingressus non poterant. t.3.p.249.n.2
Monachorum, & monialium vestimenta omni tempore in Ecclesia distincta fuere. ib. n.7
Monachi an aliquando post vota emissa de rebus suis disponere valuerint. t.3.p.251.n.19
Monachis, & monialibus an sit licita propriæ substantiæ divisio post professionem. t.3.p.252.n.21
Monachi sine superioris licentia testes in contractibus esse non possunt. t.3.p.266. & seq. n.12
Monachi non ex jure communi, sed solum ex privilegio possunt admittere ad sepulturam alienos parochianos. t.3.p.296.n.7
Monachus non potest sibi eligere sepulturam, nisi valde remotus sit a proprio monasterio. ibid. & seq. n.7
Monachi primis Ecclesiæ temporibus ut ceteri laici decimas solvebant, a quibus deinde exempti sunt. t.3.p.322.& seq. n.8
Monachorum immunitates a decimis quo tempore cœperint; & quibus Ordinibus primum indultæ sint. ibid. & seq.
Monachi an eximantur a solutione decimarum prædiorum, quæ ab aliis conducunt, vel in emphyteusim accipiunt. t.3.p.329.n.3
Monachorum nigrorum, & alborum distinctio quandonam cœperit, & quinam designentur sub hac distinctione. ibid. n.2
Monachis a proprio monasterio in aliud, etiam ejusdem religionis, transire olim licitum non fuit. t.3.p.332.n.2
Monachi intra claustra morari debent, & an cum licentia superioris possint semper extra ea degere. t.3.p.370.n.6
Monachos incorrigibiles an cautius sit e monasterio ejicere, quam illos carceribus mancipare: vide in verbo Ejectio.
Monachi ad sacerdotii gradum non ascendebant temporibus Gregorii Magni. t.3.p.396.n.1
Monachi alii synoditæ, seu cœnobitæ appellantur, alii eremitæ dicuntur. t.3.p.397.n.1.
Monachi olim parochialibus etiam Ecclesiis ad administranda parochianis Sacramenta præficiebantur. ibid. n.2
Monachus solus dæmon solitarius; & monachos sine testibus vivere scelus existimatur. ibid. n.3
Monachis jam olim prohibitum fuit temporalem jurisdictionem habere. t.3.p.399.n.3
Monachus non debet aliquid peculiare possidere, alias si cum proprietate decedat, debet ecclesiastica sepultura privari. ibid. n. 2.
Monachi proprietarii quibus pœnis subjaceant: ubi plura vetera exempla circa hoc. t.3.p.400.n.5
Monachorum cœnobii Christiani ingens dissolutio, & impia scelera. t.3.p.527.n.1
Monachi ultra duos menses extra monasterium degentes, ut leges, vel Physicam audiant, quam pœnam incurrant. to. 3. p. 558. n. 1, 2. & 4
Monachis licitum non est possessiones conducere, vel aliter lucri causa negotiari. t.3.p.561.n.3
Monachus in aliquibus operibus se exercere debet, quæ venalia exponat. t.3.p.563.n.7
Monachi aliquando ejectionis pœnam plectuntur, ut ad officium suum revocentur. ibid. n.3
Monachi non admittuntur ad accusandum in judicio, nisi contra proprium Abbatem. t.5.p.15.n.2
Monachi deserentes habitum, & professionem, sunt retrahendi, & carceri mancipandi, ac aliis pœnis puniendi, donec habitum resumant. t.5.p.134.n.2
Monachus monasterium deserens apostata dicitur. ib. & seq. n.4
Monachus ad religionem laxiorem transiens, vel e tremibus fugiens apostata non dicitur. ibid.
Monachus terra tumorem aliquem aperiens, ex quo mors sequitur, an irregularis maneat. t.5.p.159.n.2
Monachi in Ecclesia Metropolitana Cantuariensi positi cum simul Canonicis. t.3.p.192.n.3
Monachi an possint omnes oblationes fidelium in suis Ecclesiis factas recipere. t.1.p.356.n.5
Monarchia præstantior est qualibet gubernatione politica: vide verbo Res.
Monasteria Altæsilvæ & Bellisprati Ordinis Cisterciensis. to. 1. p. 37. n. 5
Monasterium de Becco in Normannia a quo constructum. t. 1. p. 68. n. 1
Monasterium tempore suæ fundationis debet convenienter dotari. t. 1. p. 189. n.2
Monasteria temporibus Leonis IV. ecclesiasticis personis sæcularibus non professis commendabantur duplici ex causa. t. 1. p. 189. n. 13
Monasteria minora, quæ majori parent, aliquando obedientiæ dicuntur. t.1.p.435.n.2
Monasteria quando plene Episcopis, & Principibus sæcularibus subjecta fuerint. t.1.p.437.& seq. n.12
Monasteria aliquando in Cathedrales Ecclesias electa, quorum Abbas simul Episcopus erat. t.1.p.481.n.6
Monasteria quænam possint jurisdictionem Romanæ Sedis prorogare. t.2.p.45.& seq. n.8
Monasteria quatuor a D. Augustino Angliæ Episcopo constructa. t.2. p. 487. n. 1
Monasterium an a jurisdictione ordinaria eximatur per subjectionem Romanæ Ecclesiæ. t.2.p.477.n.2
Monasterium de Curia Dei in diœcesi Aurelianensi, quandonam sit fundatum. t.2.p.84.n.1
Monasterium de Eleemosyna Ordinis Cisterciensis in Diœcesi Aurelianensi. ib. n.2
Monasterium quandonam admittatur ad successionem monachi rogati restituere hæreditatem, si sine liberis decedat. t. 2. p. 207. n. 13. 14. & 16
Monasteria duplicia olim quænam fuerint, & quare, & quando prohibita. t.3.p.86.& seq. n.9
Monasteria multa sunt utriusque sexus, quæ nonnisi Nobilibus patent. t.3.p.100.n.2
Monasterium Melrnense Ordinis Cisterciensis, in qua sit provincia situm. t.3.p.238.n.2
Monasterium ex rebus Ecclesiæ constructum spectat ad Ecclesiam. t.3.p.242.n.4
Monasterium ipso jure consequitur dominium omnium bonorum, quæ monachus possidebat, nullo ab eo testamento, teneturque debita a monacho contracta solvere. t.3.p.249.& seq. n.4
Monasterium Buxeliæ, titulo S. Mariæ, est Ordinis Cisterciensis in Diœcesi Cantuariensi. t.3.p.321.n.2
Monasterium de Nedbothel in Regno Scotiæ a quo fuerit fundatum. t.3.p.328.n.1
Monasterium S. Crucis in Laudonia a S. David Rege occasione miraculi fundatum. ibid. n.2
Monasterium S. Lucii Monstroliensis, Ordinis D. Benedicti, ubinam situm sit. t.3.p.332.n.2
Monasteria olim plerumque oratoria dicebantur. t.3.p.393.n.2
Monasteria duplicia antiquitus licita fuere, deinde prohibita. ibid. n. 3
Monasteria plura, & magnifica Ordinis D. Benedicti in insulis constructa. ibid. n.4
Monasteria nova sine Episcopi licentia ædificari non debent. t. 3. p. 396. n. 1
Monasteria omnia temporibus Gregorii Magni subjecta erant Episcopo, in cujus Diœcesi constructa erant. ibid. n.2
Monasteria integra possunt in alia migrare, & novam regulam profiteri. t.3.p.399.n.4
Monasteria tripliciter possunt a jurisdictione Episcopi eximi. t. 3. p. 412. n. 5
Monasteria nova ut ædificentur, vel antiqua in alia transferantur, quid requiratur ex jure novo. t.3.p.413.n.8
Monasterium de Neuburgo Canonicorum Regularium D. Augustini, quandonam constructum. t.3.p.418.n.2
Monasteria olim a Magistratibus sæcularibus simul cum Episcopis visitabantur in Gallia. t.3.p.424.n.2
Monasterium licet exemptum sit principaliter in capite, non ideo tamen ejus membra exempta videntur. t.5.p.188.n.3
Monasteriorum exemptio non probatur per litteras protectionis a Pontifice concessa. t.1.p.289.n.2
Monetæ mutatio in Regno Aragoniæ non poterat olim fieri sine consensu populi. t.2.p.330.n.3
Moneta legitimo pondere, & integritate defraudata, mutari debet a Principe, nec jurans contrarium juramento obstringitur. ib. & seq. n.5
Monetæ necessitas, utilitas, & usus ostenditur. ib. n.7
Moneta unde ita dicta sit, & quare etiam dicatur pecunia. ib. & seq.
Monetæ substantialia tria referuntur. ib. & seq. n.8
Monetæ cudendæ jus, & potestas quibus olim competierit, & nunc competat. t.2.p.331.n.9
Moneta lignea, coriacea, &c. exposcente sic temporum necessitate fuit in usu. ib. n.11
Moneta antiqua si non est in usu, quomodo solvendæ sint pensiones juxta ejus æstimationem debitæ? diversi circa hoc casus referuntur. t.3.p.456.n.5.& 6
Vide in verbo Pensio.
Monialibus egressus e monasterio jam ab antiquis Ecclesiæ sæculis prohibitus. t.2.p.73.n.3
Moniales an possint justitiæ prosequendæ causa e monasterio exire, & Rom. Pontificem adire. ibid.
Mo-

BIBLIOTECA CENTRAL

Monialibus egressus e monasterio penitus interdictus. t.1. p.538. n.9
Monialium Ecclesiæ olim intra claustra constructæ erant. t. 3. p. 14. n. 4
Monialium claustra necessitatis causa clericis, & laicis ingredi licet. t.3. p.15. n.5
ad Monialium monasteria frequens accessus clericis, & monachis maxime prohibetur. ib. n.6
Vide in verbis Accessus, Ingressus.
Moniales manus violentas injicientes in clericos possunt a proprio Episcopo absolvi. t.5. p.391. n.1
Monitio caritativa an in aliquo casu debeat præcedere accusationem. t.5. p.5. n.4
Monoculus an ex speciali dispensatione possit eligi in Episcopum. t.1. p.312. n.8
Monogamia non solum juris positivi canonici, & civilis est, sed etiam a jure divino provenit. t.4. p.59. n.5
Vide in verbo Polygamia.
Monogamia primis parentibus inspirata, a Christo Domino fuit restituta. t.4. p.60. n.8
Monopolium quid, & quotuplex sit, & a quo constitui possit. t. 2. p. 506. n. 3
Monopolium licitum & laudabile ex quibus causis induci possit. ibid. n. 4
Monopolium ex industria, & voluntarium: ubi refertur casus Thaletis Milesii. ibid.
Monopolia prædicta quandonam permittantur. ibid. & seq.
Monopolium in posteriori ætate quid significet, & an licitum sit. t. 2. p. 508. & seq. n. 7. & 8
Monopolium plerumque exercetur contra caritatem, & contra justitiam. ibid. n.9
Mons regalis urbs Siciliæ in provincia Panormitana, quando in Metropolim erecta. t.1. p.393. n.3
Mons pietatis quid sit, & an sit justus, & licitus. t.5. p.100. n.3
Monsmorellus monasterium est Canonicorum Regularium in Diœcesi Abrincensi. t.2. p.484. n.3
Monstrum, & portentosus partus multipliciter considerari potest, & quodnam sit capax baptismi. t.3. p.504. & seq. n.11
Monumentum, tumulus, cœmeterium, polyandrium: vide in verbo Sepultura.
Mora simplex quænam sit, & quomodo purgari possit. t.5. p.181. n.3
Mora quandonam purgari possit, sive in obligationibus dandi, sive in obligationibus faciendi. ibid. & seq.
Mora an absque interpellatione inducatur in obligationibus, in quibus adjecta est dies. ib. n.4. 5
Morini populi quinam, & quare eorum patria extrema dicatur. t.1. p.568. n.2
Morinensis civitas ubi sita, & a quo cladem passa sit. t.1. p.111. n.8
Morinum, alias Taruana, civitas Episcopalis, ubi sita sit. t.1 p. 187. n. 2
Morilmundi monasterium Ordinis Cisterciensis, in Comitatu Burgundiæ situm. t.1. p.103. n.3
Mortem sibi ipsi inferre aliqui licitum esse putarunt. t.3. p.303. n.4
Mortem sibi ipsi inferre an aliquando divino afflatu licuerit. ib. & seq.
Vide in verbo Biothanati.
Mortis genus infame apud Patres Eccl. quodnam sit. t.3. p.304. n.5
Mors præpollens apud Plinium quænam sit. & quodnam mortis genus fœdissimum. ibid.
Mortariensis Congregatio clericorum regularium D. Augustini, quandonam initia sumpserit. t.4. p.83. n.1
Mortaria oppidum apud Insubres, undenam hoc nomen sortitum sit. ibid.
Mortuarium, seu jus mortuariæ quid olim fuerit. t.3. p.256. n.3
Mortuarium quodnam sit, quo titulo, & cui debeatur. t.3. p.273. n.2
Mortui cum vestibus splendidis jure civili sepeliri prohibentur. t.2. p.221. n.6
Vide in verbo Defunctus.
Mortuum supra mortuum sepeliri ex honestate prohibitum est. t.3. p.296. n.10
Mortuis omnibus sepultura debetur, nisi specialiter prohibiti reperiantur sepeliri. t.3. p.306. n.4
Mortuus baptizari non potest: ubi quid sit apud Apostolum baptizari a mortuis. t.3. p.504. n.13
Mos laudabilis domum, familiamque absentium Reipublicæ, vel Principis causa virorum illustrium fidei commendandi, in pestilentissimum abiit. t.2. p.512. n.3
Mos quidam superstitiosus audiendi quotidie Evangelium in principio. t.3. p.475. n.2
Mores parentum, nutricum, & domesticorum facile in filios transeunt. t.3. p.384. & seq. n. 3. 7
Mores uxorum quibus remediis coerceantur, actione de moribus, & retentione propter mores sublatis. t.4. p.176. n.11
Moribus majorum quid significetur in aliquibus juris locis. t.4 p. 182. & seq. n. 5
Moyses quare sacerdos dicatur, & an simpliciter fuerit major Aaron. t.1. p.471. n.6
Mulcta quid sit, quis ejus usus olim apud Romanos, & in quo differat a pœna. t.2. p.569. n.19
Mulctam imponere qui potestatem habeant nunc, & quibus olim imponeretur. ib. n.20
Mulieres indotatas non remanere reipublicæ valde interest. t.1 p. 184. n. 9
Mulieribus media pars acquæstuum debetur de consuetudine Galliæ. ib. n. 10
Mulier illa non pertinet ad matrimonium, cum qua non fuit commistio sanguinis. t.1. p.332. n.2
Mulieri petenti aliquem in virum, si exceptio consanguinitatis opponatur, prius de exceptione cognoscendum est, quam super matrimonio pronuncietur, & sufficit super principali negotio sententiam dicere. t.2. p.112. n.8
Mulier lugere maritum non tenetur, nisi perfectum sit matrimonium. t.2. p.155. n.4
Mulier sterilis non præsumitur ex cohabitatione per septennium cum marito sine edito partu. t.2. p.213. n.1
Mulier nobilitatur a viro, ejusdemque privilegiis fruitur. t. 2 p. 241 & seq. n. 2
Mulier an damnari possit ob solam suspicionem adulterii. t. 2 p. 308. & seq. n. 8
Mulier plagiaria quare in judicio Salomonis non fuerit condemnata. t.2. p.309. n.10
Mulier pro alio intercedens an efficaciter obligetur; ubi de Senatusconsulto Vellejano. t.2. p.322. n.4. 5
Mulier quot modis alterius obligationi accedat. ib. n.4
Mulieribus quomodo succurratur per Senatusconsultum Vellejanum. ibid. & seq. n.6
Mulier in quibus casibus ex intercessione sua pro alio efficaciter obligetur. ibid. n.7
Mulier consentiens alienationi fundi dotalis, juramento accedente, non potest agere ad rescissionem ipsius alienationis. t. 2. p. 342. n. 1. & p. 345. n. 10
Mulier an, & quando ex delicto mariti amittat dotem. t. 3 p. 201. & seq. n. 4
Mulier pro dote sua habet tacitam hypothecam in bonis mariti. ibid. n.5
Mulier constante matrimonio potest repetere dotem marito vergente ad inopiam. ibid.
Mulieribus in rebus dotalibus vindicatio, & pignoratitia actio competit. t.3. p.203. n.13
Vide in verbo Hypotheca.
Mulier absque mariti licentia testamentum facere potest. t.3. p.251. n.2
Mulier etiam nupta libere sibi potest eligere sepulturam ubi voluerit. t.3. p.298. n.2
Mulier nupta, filiaquefamilias per coemptionem effecta, etiam olim testamentum facere potuit. t.3. p.299. & seq. n.4
Mulier non electa sepultura decedens, an sepeliri debeat in sepulchro mariti sui: & quid si plures maritos habuit. ib. n.7
Mulieres in Episcopiis, & monasteriis degere, suspicione plenum est. t.3. p.352. n.5
Mulier post partum statim potest ingredi Ecclesiam, nec tenetur abstinere per aliquot dies, secundum legem Mosaicam. t. 3. p.528. n. 1. & p. 529. n. 5
Mulieres in lege veteri qua ratione immundæ censebantur. ib. n.4
Mulier enixa aliquandiu ab ingressu Ecclesiæ abstinens, licite hoc facit. ibid. n.5
Mulieres in lege gratiæ nullo tempore ab ingressu Ecclesiæ prohibentur. t.3. p.530. n.9
Mulier, quæ machinata est in necem viri, ipso matrimonio, & alterius spe privatur. t.4. p.146. n.3. & p.150. n.14
Mulier adulterium committens an amittat tam dote bona paraphernalia. t.4. p.169. n.6
Mulier propter adulterium a viro separata amittit dotem, & donationem propter nuptias. ib. n.8
Mulier quid amittat propter adulterium, jure Pontificio attento. t.4. p.170. n.11
Mulier an dotem amittat propter osculum libidinis causa datum. ibid. n.12
Mulier nubens intra annum luctus nullam infamiam incurrit. t. 4. p. 190. n. 1
Mulier post annum luctus nubens quas pœnas incurrat. t.4. p.191. n.5
Mulieribus filios suos casu, vel voluntarie necantibus, quæ sit pœnitentia injungenda. t.5. p.136. n.2. & 3
Mulier sibi abortum procurans pœna capitali punienda est. t.5 p. 147. n. 20
Mulier quæ partum supposuit, aut ex adulterio filium peperit, non tenetur id marito revelare cum aperto vitæ periculo. t.5. p.321. n.2
Mulieres non sunt ad Apostolicam Sedem mittendæ pro absolutione petenda. t.5. p.392. n.1
Mundualdus quis sit, & quomodo dicatur mulierem sub mundualdo esse. t.4. p.104. n.1
Munerum acceptio quam sordida in judicibus, tum sæcularibus, tum ecclesiasticis. t.3. p.10. & seq. n.12. & 13
Munerum acceptio judicum religionem pervertit, Rempublicamque Romanam destruxit. ib. n.13
Munera accipere, vel dare pluribus sacræ paginæ testimoniis prohibitum est. t.3. p.555. n.3
Munera sollemnia matrimonii causa data, quænam dicantur. t. 4. p. 176. n. 2
Munera sollemnia tacitam conditionem habent, si matrimonium sequatur; & in quo a donis simplicibus differant. ibid.
Munera immodica, quæ transeunt in donationem, uxori facere non licet. t.4. p.186. n.17
Murmuratio pessimum vitium est a sacris litteris, & SS. Patribus damnatum. t.2. p.476. n.3
Mutilatio membrorum superfluorum cuique est licita. t.1. p.326. n.10
Mutilatio, qua abscinditur pars essentialis ad ministrandum, inducit irregularitatem. t.1. p.321. n.3
Mutilatorum pœnæ variæ, tum ex jure Cæsareo, tum Canonico. t. 1. p. 325. n.7
Mutilatus, aut patiens defectum in aliqua corporis parte sine magna deformitate, potest ordinari in Presbyterum, vel eligi in Episcopum. t.1. p.321. n.3
Mutina prope Appenninos montes sita civitas a quarto Ecclesiæ sæculo Episcopali fulget Cathedra. t.1. p.160. n.1
Mutina civitas Italiæ jam a sæ antiquo Cathedrali Sede decorata. t.1. p.530. n.1
Mutus, qui nihil omnino potest loqui, a judicandi munere arcetur. t.1. p.65. n.2
Mutus simul & surdus an matrimonium contrahere possit, vel mutus seorsim, & surdus seorsim. t.4. p.30. & seq. n.4. 6. 8
Munus in persona, & omnibus rebus, quæ functionem recipiunt, consistit. t.1. p.417. n.2
Mutuum a Prælato cum debita sollemnitate acceptum an teneatur Ecclesia solvere. t. 3. p. 221. & seq. n.1
Mutuum aliud formale, & expressum, aliud palliatum, & præsumptum est. t.5. p.202. n.3

Nannetum civitas Galliæ ad ostia Ligeris sita. t.1. p.556. n.4
Narbonensis provincia in novem Episcopatus, & totidem Comitatus divisa. t.4. p.138. n.2
Narbonensis Comitatus partim Ecclesiæ adjudicatus est. ibid.
Narnia, olim Nequinum dicta, antiqua civitas Umbriæ, ubinam sita sit. t.2. p.115. n.1
Narnia Cathedrali Ecclesia decorata diu sub Romano Imperio floruit. ibid.
Natalium defectus an possit purgari solo ingressu religionis, absque emissione professionis. t.1. p.296. n.1
Vide in verbo Illegitimi, Filii.
Natalium defectus priscis Ecclesiæ sæculis irregularitatem inducebat. t.1. p.298. n.8
Natalis Domini festum ex institutione Apostolorum, & receptissimo Ecclesiæ, tam Latinæ, quam Græcæ consensu, die 25. Decembris celebratur. t.2. p.105. n.1
Nativitas S. Joannis Baptistæ, tam in Ecclesia Latina, quam Græca, die 24. Junii celebratur. t.2. p.106. n.13
Nativitas S. Joannis Baptistæ, quare festum Lampadum dicatur: ubi de more transiliendi pyram. ibid.
Vide in verbo Dies o Natalis.
Naufragorum bona quibus veteri jure Romano adjudicarentur; & quibus constitutionibus sit eis cautum. t.5. p.184. n.8
Naufragorum res religiosis præsidio tutas esse voluere summi Pontifices. ibid. n.9
Naufragi quo præsidio tuti sint ex jure Hispano. t.5. p.187. n.10
Naufragorum bona a privatis extracta, quorum domini prorsus non apparent, an fiant Principis, tanquam regalia. ib. n.11
Navicularii, qui fidei causa annonam olim Romam deferebant, in successione intestati filios præferebantur. t.2. p.486. n.5
Navicularia res quonam Reipublicæ necessaria sit, & favoribus digna. ibid. & seq.
Nazaræi in Judæos vitæ sanctitate celebres, & austerioris instituti fuere. t.5. p.10. n.6
Nazaræi toto tempore nazaratus caput non attondebant, sed in die consecrationis. ibid.
Vide in verbo Coma, Capillus.
Nazareth pulchra quandonam & florens Galilææ civitas, variis & magnis ex causis clarissima, hodie omni cultu, & ornatu destituitur. t.2. p.377. n.1
Nazareth in pulcherrimo, & amœnissimo colle sita est, habuitque olim Canonicos regulares S. Augustini. ibid.
Neapolis percelebris Campaniæ urbis brevis descriptio. tom. 1 p. 32. n. 4
Neapolis unde nomen habuerit, & quare potius ita dicatur, quam Parthenope. t.2. p.330. n.1
Necessitas extrema omnes fures facit. t.5. p.193. n.4
Necessitate instante nulla legum ratio habetur. ibid.
Necessitas, quamvis extrema, non potest efficere excommunicationem licitam, alias illicitam. t.5. p.194. n.6
Necessitate famis urgente idolothytis vesci licet Christianis. ib. n.7
Negativa triplex est, & quænam sit improbabilis, tam directe, quam indirecte. t.2. p.332. n.?
Negativa, & affirmativa non tam ex verbis, quam actionis intentione æstimanda est. ibid.
Negativa directe probari non potest, per indirectum tamen probari potest. t.3. p.133. n.8
Negligentia formalis quid sit, & quænam in se contineat culpam. t.1. p.241. n.6
Negligentia a Prælatis ecclesiasticis commissa suppletur aut a Papa, aut ab homine. ibid.
Negligentia Episcopi in benedicendis Abbatibus a quo suppleatur. ibid. n.7
Negligentia non conferentis beneficium intra semestre vacationis suppletur ab immediato superiore. t.2. p.241. n.8. 9
Negligentia in utroque jure variis pœnis afficitur. t.3. p.214. n.9
Negligens in collatione beneficii privatur jure eligendi. ibid. & seq.
Negligens dici non potest, qui experiendi facultatem non habet. ibid. n.8
Negotiator quis sit, & quid negotiatio. t.3. p.163. n.6
Negotiatio triplex refertur, & quænam clericis prohibeatur. ibid. & seq. n. 7
Negotia alia præterita dicuntur, alia pendentia, alia futura. t.1. p.33. & seq. n. 13
Negotia pendentia juxta constitutionem recenter editam sunt decidenda, nisi lis pendeat, quia per appellationem suspensa fuit sententia. t.1. p.74. n.19
Negotia aliqua dantur, in quibus plena causæ cognitio non desideratur. t.1. p.40. n.10
Negotia ecclesiastica Prælatorum Ecclesiæ judicio sunt terminanda. t.2. p.4. n.5
Negotia quot accipiantur pro jurgiis, in triplici sunt differentia. t.2. p.5. n.8
Negotium pro mercatura, & etiam pro quocumque contractu sumitur. t.3. p.193. n.?
Negotia sæcularia decedentia ad clericos non possunt licite referri. t.3. p.155. n.2
Negotium justum propter necessitates diversas clericis non est interdicendum. ib. & seq. n.8. 9
Negotii variæ acceptiones referuntur. t.5. p.354. n.10
Negotium dicitur quasi nec otium, & negatio otii. ibid.
Negotium in causis dicitur sicut negotiatio in commerciis. ib.
Nemausensis civitas Episcopalis in Gallia Narbonensi. tom. 5. p. 89. n. 2
Nemausensis Ecclesia Cathedralis est in provincia Biterrensi. t. 3. p. 516. n. 2
Nemo debet in alio reprobare, quod in se admittit, & æquum patitur. t.2. p.358. n.4. & seq.
Neophyti an possint in Ecclesiis Cathedralibus ad prebendas, & alia beneficia admitti. t.4. p.58. n.7. & 8
Nepis civitas est antiqua Etruriæ Cathedra Episcopali decorata. t. 5. p. 289. n. 2
Nepotes an comprehendantur filiorum nomine, quoad prohibitionem succedendi in beneficiis avorum. t.1. p.304. n.15
Nepos, & neptis apud priores, & posteriores scriptores quis dicatur. t.4. p.52. n.3
Nepotes ex filio naturali prædefuncto suscepti legitimantur per subsequens matrimonium. t.4. p.154. n.3
Neroni quare titulus Divi sit ab antiquis denegatus. tom. 2. p. 87. col. 1
S. Nicasii monasterium celebre in urbe Rhemensi, olim vetus Basilica sub titulo S. Agricolæ. t.1. p.77. n.2
Nicea, vel Nicia civitas Episcopalis est non longe a radicibus Alpium sita. t.1. p.239. n.2
Nicolaus I. quandonam fuerit Pontifex Romanus creatus; ubi etiam aliqua de præclaris ejus animi dotibus. t.4. p.42. n.1
Nicosiensis Ecclesia in Cypro aliquando tantum Episcopalis, deinde Archiepiscopalis effecta est. t.2. p.17. n.5
Nidrosiensis Ecclesia Archiepiscopalis in Regno Norvegiæ in Europa Septentrionali. t.1. p.233. n.2
Nigropontensis Ecclesia est in insula Eubœa Archiepiscopatus Athenensis. t.1. p.514. n.7
Nivernum oppidum Cathedrali Ecclesia decoratum, in qua sit provincia situm. t.2. p.204. n.2
Nivernum antiqua civitas Galliæ, habet Ecclesiam Cathedralem D. Cyro dicatam. t.1. p.307. n.1
Nivernensis civitas Galliæ unde ita dicta, & ubi sita. tom. 3 p. 290. n. 1
Nobiles in Hispania an ob causam meri debiti civilis excommunicari possint. t.1. p.87. n.5
Nobiles sodomiæ qua pœna plectendi sint. t.2. p.115. n.4
Nobiles homicidæ quandonam lege Aquilia, quandonam Cornelia teneantur. ibid. n.7
Nobiles in Magistratibus, sive politicis, sive ecclesiasticis adipiscendis an sint præferendi. t.3. p.100. n.4
Nobilitas ex utroque parente æqui prosapia a veteribus dicebatur. ibid.
Nobilitas etsi apud Romanos plurimi fuerit, virtus tamen apud eos prævalebat. ibid.
Nobilitas quid sit, juxta Aristotelem. t.3. p.233. n.1
Nobilitas commendatur ab exercitio liberalitatis. ibid.
Nobilitas debere se quod sponte tribuit, æstimat voluntaria lege. t.3. p.233. n.3
Nominatio ad beneficium quid sit, & in quibus ab electione differat. t.1. p.177. n.3
Norvicensis civitas Episcopalis est in Anglia, suffraganea Archiepiscopi Cantuariensis. t.1. p.62. n.1
Nosocomia, & Gerontocomia quænam dicantur: vide in verbo Hospitale.
Notarii ecclesiastici an aliquid accipere possint pro litteris dimissoriis & testimonialibus. t.5. p.39. n.6
Notis scribere quid fuerit apud antiquos variis exemplis ostenditur. t.2. p.292. n.2
Notorii variæ acceptiones in jure. t.2. p.469. n.3
Notorium aliud facti, aliud juris est. ibid. & seq. n.3
Notorium juris & facti in quo conveniant, & differant. ib.
Notorium in esse plerumque non est notorium judici, nec e contra. ibid. & seq.
Novale quid sit in jure civili, & quid in materia de decimis. t. 5. p. 296. n. 2
Novale perditum semper novale remanere, quomodo sit intelligendum. ibid.
Novemfontium monasterium Ordinis Præmonstratensis ubinam situm, & quo fundatum. t.2. p.253. n.1
Noviensis Ecclesia ubi sita. t.1. p.91. n.1
Noviodunum, seu Novionum civitas olim Episcopalis Galliæ Belgicæ. t.2. p.83. n.5
Noviodunum a principio tantum oppidum, inde Sede Episcopali decoratum. t.2. p.71. n.2
Noviodunensis, Noviomensis, & Noviomagus, civitas Episcopalis ubinam sita sit. t.3. p.282. n.1
Novitas inevitabiliter discordias seminat, periculosaque valde est in quacumque communitate. t.1. p.112. n.3
Novitia quæ sponte se ingerit actibus professarum, exinde censetur professa. t.3. p.355. n.4
Novitii olim tantum expleto probationis anno monasticum habitum induebant. t.3. p.356. n.5
Novitius expleto probationis anno, sumpto habitu monastico, & votis emissis, non potest a proposito resilire, & religionem deserere. ibid. n.6

Noritii qui monasticum habitum susceperunt, an possint semper ad libitum ad sæculum redire ante emissam professionem. t.3 p. 357. n. 8
Numerus LXXII. quare magno in pretio in Ecclesia fuerit. t. 2. p. 243. n. 7
Numerus septenarius magna continet mystica, & ad hoc plura testimonia referuntur. t.3.p.472.n.13
Nunciatio novi operis quid sit. t.5.p.272.n.3
Nunciatio novi operis quot modis fieri possit. ib.
Nunciatio novi operis per lapidis jactum. ibid. & seq.
Nunciatio novi operis quandonam necessaria sit. t.5.p.273.n.5
Nunciatio novi operis ex quibus causis fieri possit. ib.
Nunciatio novi operis a quibus fieri possit, & qui sint ejus effectus. ibid. n.6. & 7
Nunciatio novi operis, sive jure, sive injuria facta, quandonam ædificii progressum impediat. t.5.p.274. & seq. n.8
Nunciatio novi operis dupliciter sine jure fieri potest, & quandonam sic facta inutilis sit. ibid.
Nundinæ quid sint, & cujus sit eas indicere, & a quo nundinarum jus impetrari debeat. t.5.p.209.n.1
Nuptiæ jam nascentis Ecclesiæ temporibus ab aliquibus hæreticis damnatæ. t.1.p.17. & seq. n.12
Nuptias contrahere diebus Dominicis prohibitum fuit. tom. 2. p. 99. n. 13
Nuptiarum sollemnitates a primis Ecclesiæ sæculis certis anni temporibus prohibitæ fuere, & quare. t.2.p.103.n.7
Nuptiarum prohibitio certis temporibus ab Ecclesia facta contra hæreticorum calumnias defenditur. ibid. & seq. n.8
Nuptiarum prohibitio nimis superstitiose a Gentilibus observata. ib.
Nuptiarum prohibitio hodierna in quo differat ab antiqua. t. 2. p. 104. n. 9
Nuptiæ unde dictæ sint. t.4.p.3. & seq. n.9
Nuptiarum nomen proprie ad mulieres pertinet. ibid.
Nuptiæ in quo differant a matrimonio: vide in verbo Matrimonium.
Nuptiæ inutiles an faciant deberi dotem promissam. tom. 4 p. 44. n. 10
Nuptiæ inter impuberes celebratæ quatenus inutiles sint. t. 4 p. 45. n. 11
Nuptiæ inter impuberes celebratæ, an saltem ut sponsalia sustineri queant. t.4.p.53.n.3
Nuptiæ inutiliter contractæ, an jure aliquo sponsalitiorum jure sustineantur. ibid. n.4. & 5
Nuptiæ an rescripto Principis peti possint citra parentum consensum. t.4.p.73.n.4
Nuptiæ aliquibus diebus ante festivitatem S. Joannis Baptistæ olim prohibitæ fuere. t.1.p.101.n.2
Nuptiæ secundæ non sunt benedicendæ. t.4.p.186.n.4
Nuptiæ quo ritu & cæremoniis celebratæ apud Gentiles. to. 4 p. 187. n. 6
Nuptiæ secundæ non merentur omnem laudem, & sollemnitatem prioris conjugii. t.4.p.188.n.10
Nuptiarum secundarum incommoda recensentur. tom. 4. p. 189 num. 5
Nuptiæ secundæ apud varias gentes. ibid. n.4
Nuptiarum reiteratio exosa apud omnes gentes. ib. & seq.
Nuptiæ secundæ a variis Auctoribus improbatæ, & variis pœnis prohibitæ. t.4.p.191.n.5
Nuptiæ secundæ ab Apostolo permissæ, & ab Ecclesia approbatæ, contra variorum hæreticorum errores. t.4.p.192.n.7
Nuptiæ secundæ aliquibus viduis prohibentur. t.4.p.193.n.10
Nuptiæ iteratæ semper aliquid incontinentiæ continere censentur. t. 4. p. ibid. n. 12
Nuris an possit hæres institui a clerico. t.3.p.146.n.5

Obedientiæ vox aliquando significat minora monasteria, quæ majori parent. t.1.p.435.n.2
Obedientia Prælatis debita præscribi non potest. t.2.p.420.n.3
Obedientia Principibus exhibenda, quare sit tantopere ab Apostolis prædicata. t.5.p.437.n.4
Oblationes, eleemosynæ, & decimæ in communi olim possidebantur ab Episcopo & Clericis. t.1.p.362.n.3
Oblationes olim, tam in vita, quam in morte fiebant. tom. 1 p. 88. n. 5
Oblationes a fidelibus Ecclesiæ ad quid olim potissimum fierent. ibid. n.6
Oblationes pro his, qui ecclesiastica sepultura privantur, an admittantur. t.3.p.304.n.8
Oblationes pro decedentibus in pœnitentia aliquando admittantur. ibid. & seq.
Oblationes variæ filiorum a parentibus Deo factæ, tam in lege veteri, quam nova. t.3.p.329.n.3
Oblationis impuberum filiorum ritus præscriptus a D. Benedicto, juxta morem veteris legis. ibid. n.4
Oblationis filiorum a parentibus factæ quinam sint effectus. ibid. n. 5. 6
Oblatio paterna jure noviori triplicem sortitur effectum. ibid. & seq.
Oblationis paternæ virtute filii in primis Ecclesiæ sæculis monachi efficiebantur. t.3.p.330. & seq. n.7
Oblationes duplicis generis olim a fidelibus, dum Missæ sacrificium celebrabatur, offerebantur. t.3.p.493.n.2
Oblationes omnes totius diœcesis Ecclesiis factæ Episcopo cedebant. t.5.p.168.n.1
Oblatio dicitur quidquid Deo offertur. t.5.p.355.n.2
Oblationum præceptum an sit in lege gratiæ repetitum sicut in veteri fuit. ibid.
Oblationum præceptum in quibus casibus hodie obliget fideles. ibid. & seq.
Orationum, quæ prioribus sæculis fiebant, tum in Ecclesia Græca, tum Latina, ritus traditur. ibid.
Oblationes ex quibus rebus fieri debeant: ubi de oblatione novarum spicarum, & uvarum recentium. ibid. & seq. n.3
Oblationes Armenorum ex membris dissectarum pecudum factæ, fuere prohibitæ. ibid. & seq.
Oblationes plurium Christianorum non recipit Ecclesia. t.5.p.356.n.4
Oblationes fidelium rite factæ, a quibus olim reciperentur, & quid deinde observatum sit. ibid. n.5
in Oblationibus dies gratia debitoris, locus vero utriusque gratia adjicitur. t.1.p.411.n.2
Vide in verbo Tempus.
Obligatio rerum Ecclesiæ a Prælato facta pro propriis debitis, vel alienis ab Ecclesia, non valet, & a quo fuerit generaliter prohibita. t.3.p.222. & seq. n.1.2
Obligatio civilis nuda repetitionem non impedit. t.3.p.232.n.4
Obligatio solvendi antiquam monetam præscribitur, quadraginta annis contra Ecclesiam, triginta vero contra alios. to. 3. p. 472. & seq. n. 3. 4
Obligationes quæcumque a die commissi criminis factæ corruunt, a die commissi criminis. t.5.p.121.n.5.8
Obligatio generalis an concubinam, & filios naturales comprehendat? Vide in Verbo Concubina.
Obreptionis vitium in rescriptis in quo differat a subreptione. t. 1. p. 71. n. 4
Obscurum duplici modo accipitur in jure, & quomodo obscura intelligi debeant. t.4.p.14.n.6
Obsidum triplex genus refertur, & an sit eorum usus utilis. t. 2. p. 318. n. 3
Obstetrices quotnam desiderentur ad inspectionem ventris; & quæ honestæ feminæ cum eis jurare debeant; cum agitur de dissolutione matrimonii. t.2.p.100.n.7
in Obstetricibus est quædam artis Medicæ peritia in materia partus. ibid. & seq. n.7
Obstetrices quare ad inspectionem ventris adhibeantur. ibid.
Octavius Cardinalis, & Episcopus Hostiensis affinis Innocentii III. t.2.p.445.n.3
Odonis de Soliaco Episcopi Parisiensis præclarum genus, vita, & virtutes recensentur. t.2.p.256.n.1
Odo de Soliaco litem cum Canonicis S. Stephani de Monte super jure parochiali intentat, & quid in ea decisum fuerit. ib. & seq. n. 3. & 4
Oeconomus in Ecclesia Pastore viduata est constituendus ab Episcopo, qui dum ejus ordinatio differtur ex justa causa, fructus percipiat, eosque futuro Pastori referet. t.1.p.432.n.1
Oeconomus magnus Patriarchalis Ecclesiæ Orientis, ad quid, & a quo creatus. t.1.p.433.n.3
Oeconomus in unaquaque Ecclesia ab Episcopo præficiendus. ibid. n.5
Oeconomi in Ecclesia constituti officium quodnam. ibid. & seq.
Oeconomi in Ecclesiis ad diversa constitui possunt; & diversa eorum potestas. ib. n.6
Oeconomi constitutio in Ecclesiis inferioribus competit Archidiacono. t.1.p.434.n.9
Oeconomi Ecclesiarum ad quid instituti sint, & quam potestatem habeant. t.2.p.188.n.10
Oeconomi confessio an noceat Ecclesiæ. ibid. n.11
Offa rex magnæ virtutis: ubi ejus breve encomium. t.2.p.357.n.3
Officium est vox generalis, sed magis proprie ad homines refertur. t.1.p.463.n.3
Officium judicis in varias species dividitur a Doctoribus. ib. & seq.
Officium judicis nobile quid sit: & quid mercenarium. ibid.
Officium judicis succedit loco actionis, licet ejus naturam non habeat. ibid. n.4
Officium judicis nobile si imploretur, debet fieri litis contestatio; secus si mercenarium. ibid. n.5
Officium judicis est remedium subsidiarium, & ante, & post litis contestationem potest impleri. ibid. n.6
Officium suum cuilibet non debere esse damnosum, an semper verum sit. t.1.p.511.n.3
Officii divini partes diversæ referuntur, ejusque materia unde præscripta sit, ostenditur. t.2.p.473.n.10
Officia publica pretio acquirere in omni bene constituta Republica improbatum fuit. t.5.p.50.n.7
Oleum aliud benedicitur ad materiam Extremæ-Unctionis, aliud ad materiam Confirmationis. t.1.p.289.n.14
Oleum, quod in Extrema Unctione adhibetur, purum est; in Confirmatione vero mixtum cum balsamo. ibid.
Oleum non consecratum cum consecrato potest misceri ad sacramentum Extremæ Unctionis administrandum. t.3.p.463.n.1
Oleo consecrato si admisceatur major quantitas non consecrati, an remaneat consecratum. ib. col.2. & 3
Opera est officium diurnum; & quamvis individua, non tamen individuorum regulis æstimantur. t.1.p.504.n.19
Operarum promissio similis est illis, in quibus genera promittuntur. ibid.
Opera servilia quænam prohibeantur diebus Dominicis, & festis. t.2.p.97.n.7
ab Operibus in suis festivitatibus etiam Gentiles olim cessabant. ibid. & seq.
Opera ea die Dominico liceat, quæ nisi fiant, commoditas cœlesti provisione concessa perit. ibidem
Opinio aliquando veritati præfertur, regulariter tamen ei postponitur. t.2.p.445.n.3
Orarium apud Græcos idem est, ac apud Latinos stola. t.1.p.258.n.7
Orarium deferre olim subdiaconis non licebat. ibid.
Orarium quid significet frequentius apud veteres Ecclesiæ scriptores. t.3.p.525.n.2
Oratio Dominica Catechumenis olim ex instituto D. Gregorii feria 2. hebdomadæ sanctæ exponebatur. t.5.p.321.n.5
in Oratorio privato orari potest; Missam autem, & divina officia in eo celebrare non licet. t.1.p.257.n.3
in Oratoriis privatorum, quæ in possessionibus, & agris diriguntur, reliquiæ Martyrum poni non debebant, nisi essent clerici in eis ordinati. t.5.p.283.n.2
in Oratoriis religiosorum campanæ poni non debent. ibid. n.3
Orbis terrarum duabus potestatibus principaliter regitur. to. 1. p. 472. n. 26
Oppidum de Orbitello, sive de Orbetillo, in qua provincia situm. t.1.p.458.n.2
Ordinationis in jure Canonico ampla significatio: & quid ordinatio Ecclesiastica. t.1.p.108.n.5
Ordinationes sacræ primis Ecclesiæ temporibus quando conferebantur. t.2.p.247.n.6
Vide in verbo Ordo.
Ordinationes sacræ olim vespertinis horis celebrabantur, & usque ad noctem protrahebantur, si ordinandorum multitudo ita requireret. t.1.p.261. & seq. n.4
Ordinatio clerici sine titulo variis Ecclesiæ sanctionibus irritatur, & quibus pœnis subjaceat. t.3.p.75.n.9
Ordinationes clericorum gradatim faciendæ sunt, juxta consuetudinem Ecclesiæ. t.5.p.255.n.4
Ordinationes per saltum magna cum ratione ab Ecclesia prohibitæ fuerunt. ib. & seq. n.5
Ordinationes per saltum aliquando fuere in Ecclesia licitæ. t.5 p. 256. n. 7
Ordinationes furtivæ quænam dicantur. t.5.p.257.n.2
Ordinationes factæ a schismaticis nullæ sunt quoad exercitium gradus collati, nisi dispensatum sit cum ita ordinatis. to. 5. p. 125. n. 1. & p. 126. n. 6
Ordinatus extra tempora an suspendatur ipso jure; & an possit absolvi. t.1.p.247.n.7
Ordinatus per saltum suspenditur, & gradus omissus illi conferendus est. t.5.p.255.n.2
Vide in Verbo Clericus.
Ordinatus furtive quas pœnas incurrat. t.5.p.257.n.2
Ordinati furtive characterem accipiunt. ibid.
Ordinatus ante legitimam ætatem quibus pœnis subjiciatur. t.1 p. 265. n. 7
Ordinatus ab Episcopo, qui Episcopatui renunciavit, suspensionem tantum non irregularitatem incurrit. t.1.p.268.n.3
Ordinatus ut supra an possit allegare ignorantiam. ib. n.4
Ordinati ab Episcopo, qui dignitati renunciavit, suspenduntur, & si ignoranter ordines receperint, cum eis dispensatur. ibidem n. 5
Ordinati ab excommunicato per ignorantiam possunt a proprio Episcopo dispensari. t.1.p.269.n.1
Ordinati ab Episcopis depositis, vel excommunicatis, ab exercitio graduum susceptorum suspenduntur. t.1.p.270.n.4
Ordinatus ab Episcopo, minori excommunicatione ligato, non incurrit suspensionem. ib. n.8
Ordinatus prius, & major in dignitate habendus est. tom. 1. p. 465. & seq. n. 3
Ordinati multi, & ad Episcopatum assumpti etiam reluctantes. t. 3. p. 343. n. 8
Ordinati a schismaticis licet cum effectu characterem accipiant, non habent tamen exercitium ordinum collatorum. t. 5. p. 127. n. 8
Ordines aliquando collati inter Missarum sollemnia Consecrationis Episcopalis. * t.1.p.177.n.7
Ordines sacri, tum minores, tum majores, quibus diebus conferri debeant. t.1.p.247.n.3
Ordines majores quare jejuniorum temporibus hebdomada ante Dominicam Passionis, & Sabbato sancto conferantur. to. 1. p. 248. n. 8
in Ordinibus conferendis dissentiunt Græci a Latinis. ibid.
Ordinis sacramentum nec sub spe ratihabitionis proprii Episcopi potest ab alieno licite conferri. t.1.p.260.n.11
Ordines duo sacri non possunt eadem die conferri, etiamsi Archiepiscopus dispensaverit. t.1.p.263. & seq. n.3.5
Ordines quatuor minores stante consuetudine possunt una & eadem die conferri. t.1.p.264.n.11
Ordines nemini conferendi sunt ante legitimam ætatem. to. 1. p. 265. n. 5
Ordines minores possunt conferri etiam ab Episcopo, qui renunciavit loco, & dignitati. t.1.p.269.n.9
Ordo aliquando cum effectu confertur, & tamen exercitium gradus accepti non datur. ibid.
Ordinis sacramenti materia in omnibus ejus gradibus ex constitutione Apostolica provenit. t.1.p.294.n.1
Ordinis sacramentum non reiteratur, si in collatione gradus Presbyteri vel Diaconi manus impositio prætermissa adhibeatur, sed prætermissum suppletur. ib. n.3
Ordines sacri in Gallia aliquando sine licentia Regis nulli sunt collati. t.1.p.298.n.11
Ordo Romanus quo tempore, & a quo auctore sit compositus. t. 1. p. 343. n. 1
Ordo quam necessarius in omnibus rebus, & hierarchiis. to. 1. p. 466. n. 5
Ordo dignitatum in Ecclesia quomodo servandus. ibi & seq.
Ordo dignitatum sæcularium ita servatur, ut priores posterioribus præferantur. t.1.p. ibid. n.6
Ordo servandus est, ut confusio vitetur. ib. n.7
Ordo est dispositio, & collocatio rerum secundum prius, & posterius. t.2.p.113.n.10
Ordines apud priscos Romanos quinam. ibid.
Ordo judiciorum quid sit, & quotupliciter considerari possit. ibid. n. 11. & 12
Ordo judiciarius quomodo sit servandus a judice. ibid. & seq. n. 14. 15
Ordo judicialis quisnam servandus sit, reo contra actorem opponente spoliationem tamquam mutuam petitionem, vel tamquam exceptionem. t.2.p.114 & seq. n.19
Ordo Militaris Equitum SS. Trinitatis, tam in Castella, quam in Aragonia, & quo privilegio decoratus. t.2.p.219.n.2
Ordo juris observandus est etiam in causis Pontificio judicio decidendis. t.2.p.424.n.2
Ordo Militaris S. Jacobi in Hispania quando fuerit institutus. t. 3. p. 44. n. 1
Ordo S. Sepulchri Militiæ S. Joannis adunatus plane interiit. t. 3. p. 239. n. 3
pro Ordine conferendo minister, vel ejus notarii nihil temporale exigere possunt. t.5.p.40.n.9. & p.41.n.16
Ordines minores an si infanti conferantur, valide recipiantur. t. 5. p. 255. n. 1
Ordines furtive collati valide recipiuntur. t.5.p.257.n.2
Origenistarum hæresis circa effectum Baptismi ad tollenda peccata. t.3.p.503.n.1
Orphanotrophia, & brephotrophia quænam dicantur. Vide in verbo Hospitale.
Orphanotrophia, & similia pia loca an religiosa sint. tom. 3. p. 408. & seq. n. 5
Olcensis urbs duplex in Hispania, alia in Bætica, alia in Celtiberia. t.1.p.537.n.1
Osculo dato communio inter fratres Cistercienses designabatur. t. 1. p. 548. n. 6
Osculum manuum subjectionem, & obedientiam significat. ibid. & seq.
Osculum datum an sit indubitatum indicium commissi adulterii. t.1.p.247.col.1. & 2
Osculorum varia genera referuntur, & quænam sint oscula honoraria. t.3.p.90.n.6
Oscula amica, tum apud Judæos, tum apud Gentiles in usu fuere. ib. col.1
Oscula sancta, & caritativa primis Ecclesiæ sæculis inter fideles usitata. ibid.
Osculandi mulieres mos unde cœperit: vide in verbo Uxor.
ad Osculum admissio efficit, ut quis alias reus censeatur absolutus. t.5.p.283.n.3
Osius magnus Episcopus Cordubensis multis Conciliis ut Legatus Sedis Apostolicæ præfuit. t.1.p.127.n.2
Otho IV. Imperator quandonam electus. t.2. p.257. n.2. Major fuit animo, & regnandi cupiditate, quam consilio, & religione. ibid. Inimicus Ecclesiæ denunciatur, & reprobus dicitur. ibid.
Othocarus Princeps Bohemiæ. t. 2. p. 258. n. 1. Ejus, & Annæ sororis Marchionis Misnensis divortium. ibid. & seq.
Oretensis civitas in Hispaniæ montanis, in quam translata fuit Sedes Episcopalis Lucensis. t.1.p.265.n.2
Oretensis Episcopi commenticia historia refertur, quæ refutatur, & vera restituitur. t.2.p.160. & seq. n.4
Oxoma, sive Uxama, perantiqua Hispaniæ urbs, in Celtiberiæ partibus. t.5.p.47.n.2
Oxomæ varia fata referuntur. ibid.
Oxoma ab exordio nascentis Ecclesiæ Cathedra Episcopali decorata fuit. ibid. Casus notabilis refertur, qui in ejus Ecclesia contigit. ib. & seq.

Pactum nudum an jure civili, vel canonico pariat actionem. t. 1. p. 491. n. 7. & 8
Pacti etymon traditur ex variis auctorum sententiis. ib. n.9
Pactum quid sit, sive in genere, sive in specie acceptum. ib. n.10
Pacta nuda, & vestita; ubi de aliis pactorum divisionibus. ib. & seq.
Pactum nudum unde ita dictum, & quomodo ab aliis pactionibus distinguatur. ib. & seq.
Pactum nudum nullam producit actionem, exceptis aliquibus casibus. t.1.p.492. & seq. n.11. & 12
Pactum nudum etiam jure canonico nullam producit actionem. ibid. n.13
Pactum nudum actionem producit, quando quis in judicio, & apud ejus acta comparere, vel quid præstare promittit. t. 1. p. 493. n. 16.
Pacta simplicia Principum plus roboris habent, quam aliorum nuda promissio. ib. n.17
Pactum de succedendo in Ecclesia post mortem Prælati ipsius non valet. t.1.p.497.n.2
Pactum de hæreditate viventis improbatur a jure. ib. n.4
Pactum ad conservandam hæreditatem viventis sustinetur. ib. n.5
Pactum circa sepulturam quare improbetur. t.1.p.499.n.9
Pacta conventa pro beneficiis, seu rebus spiritualibus obtinendis, nulla sunt. t.1.p.500.n.2
Pacta de rebus spiritualibus simoniacam continent pravitatem. ibid. n. 4
Pactum absque ulla præstatione pecuniaria in spiritualibus non valet. t.1.p.501.n.6
Pactum rei spiritualis quodnam valeat. ib. n.8.9
Pactum turpe, aut impossibile de jure, vel de facto, nullam juxta sacras, & legitimas sanctiones obligationem producit. ib. n.11

Pa-

BIBLIOTECA CENTRAL